ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 5.] ஆநந்தவரு பங்குனிமீ [ஸஞ்சிகை 2.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

கோபால க்ருஷ்ண கோகலே.

மஹாராஷ்ட்ர தேசவாஸியா யிருந்த கோபால க்ருஷ்ண கோகலே யென்பவர் சென்ற மாஸம் இறந்து போய்விட்டார். நாமறிந்தவரையில், இந்தப் பாரத வர்ஷத்தில் பிறந்த யாரைக் குறித்தும், ஸாதாரணமாக யாவத் ஜநங்களும், இவர்க்காகத் துக்கப்படும்வண்ணம், துக்கித்தாரில்லை. ஹிந்துக்களும், மஹம்மதியரும், இந்தியரும், ஐரோப்யரும், இன்னும் அவரையறிந்த யாவரும் அவர் மரணநிமித்தமாகச் சோகிக்கின்றனர். இங்கிலீஷ்காரருடைய பஹு-ராஜ்யங்களுக்கும், நம் இந்தியாவுக்கும் ஏகாதபத்ரம் தாங்கிய மஹாராஜாதிராஜனுகிய ஜ்யார்ஜ் சக்ரவர்த்தியும் அவர் மரணத்தின் நிமித்தம் தாம் கொண்ட வ்யஸநத்தைத் தெரிவித்தனர். தர்மமே ரூபீகரித்து வந்ததென நமது தேச பரிபால

நத்தைச் சக்ரவர்த்தி ப்ரதிநிதியாக அங்கீகரித்த ஹார்டிஞ்ச் ப்ரபுவும், கோகலேயின் குணங்களைப்பற்றி விஸ்தரித்துப் பேசித் தமது வ்யஸநத்தை ஆவிஷ்கரித்தனர். நமது நாட்டின் பல பிரிவுகளை ரக்ஷிக்கும் அத்யக்ஷர்களும் விஸ்தரேண அவ்வண்ணம் செய்தார்கள். இந்தியாவறிந்த கனவான்கள் அனைவரும், அதன் பாகங்களில் மிக்கவரென விளங்கிய பலரும், ஜில்லாக்கள்தோறும் ப்ரகாசிக்கும் பெரிய மனிதர்களும், ஒரே மநஸ்கராய்க் கோகலே மரண ஜநிததுக்க ஸாகரத்தில் மூழ்கிப்போய் இருக்கின்றார்கள். ஸாமாந்ய ஜநங்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்?

கோகலே யென்பவர் க்யாதியிலாவது, ஸம்பத்திலாவது விசேஷித்த குலத்தில் பிறந்தாரில்லை. அவரது ப்ரபாவம் ஜந்மாந்தர ஸுக்ருதமடியாகப் பகவத்ப்ரஸாதத்தால் அவர்க்கென்றே ஸாக்ஷாத்தாகக் கிடைத்தது. புத்திவிசேஷத்தால், பதினெட்டாம் பிராயம் முடிவதற்குள், கலாஸங்கத்தில் ஸ்வவித்யையை முடித்தனர். தாநங்கட்கெல்லாம் வித்யாதாநம் சிறந்ததெனக் கருதிச் சரீரயாத்ரைக்குப் போதுமாயிருந்த அல்பவேதநத்தில் த்ருப்தராய்ப்போந்து, பதினெட்டு ஸம்வத்ஸரம் வரையில் புனா நகரத்தின்கண் ஓர் கலாசாலையில் சிறுவர்க்கு வித்யை கற்பித்துக் கொண்டு கழித்தனர். அதன்பிறகு, அவர் ஜீவதசையிலிருந்த பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்களும், அவர் தேசநன்மைக்காக உழைத்துப் போக்கினர்.

அர்த்தார்ஜநத்தில் அவர் இழிந்திருந்தாராகில் அவரைப் போல் யாரும் பணம் சேகரித்திருக்கமாட்டார். ராஜாங்கத்தில் இந்தியர்க்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான உத்யோகம், அவர் ஸம்மத மாத்ரத்தால் அவர்க்குக் கிடைத்திருக்கும். இந்தியர்க்குக் கவர்ன்மெண்டார் அளிக்கின்ற உத்க்ருஷ்டமான பிருதெல்லாம் அவர் ஸம்மதிக்காதபடியாலே அவர் பெயரைப் பெரிதாக்கவில்லை. அவர் தமது தேசாபிமாநத்தைக் கருதி, அதற்கென்றே பணிவிடை செய்வதற்குப் பிறந்தாராகையால், அதைத் தவிர்த்து மற்றையாவும் த்ருணமென நிச்சயித்திருந்தனர். அத்விதீயமான அவரது ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளை அவர் ஸ்வதேச நன்மைக்கென்றே அர்ப்பணம் செய்தனர். ஶாந்தித்வம், தமஃ, ஆர்ஜவம், அஹிம்ஸா, ஸத்யம், ஶௌர்யஃ, த்யாகஃ, அபிவேஶநம், தயாஸு

தைர்ய, ஸௌஜந்யம், ஆர்ஜவம், ஸாஹஸம், ஸந்தோஷ:, முதலான ஆத்மகுணங்கள் அவரிடம் மிகவும் ப்ரகாசித்தன. ஸ்வார்த்தம் ஸ்ப்ருஹையை யொழித்துப் பரார்த்தத்தையே ஸ்வார்த்தமா யெண்ணி, ஸ்வதேசத்தின் க்ஷேமத்தைத் தேசகாலோபாதி ப்ரயுக்தமாயுண்டான வரம்புகட்குள், யாவத் பர்யந்தம் வ்ருத்தி செய்யலாமோ, தாவத் பர்யந்தமே அவருடைய ப்ரயத்நங்கள் ப்ரகாசித்தன. காலதேசவிசேஷங்களை ஆலோசிக்காமல், நம் தேசத்தினர்க்குச் செல்வத்தாலும், பலத்தாலும் சிறந்த பல தேசத்தாரையொத்து ஏற்படவேண்டிய நன்மைகளை அபேக்ஷித்த சில தேசாபிமாநிகள், கோகலேயைப்போல் ஆத்ம குணங்களாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் மேம்பட்டவராயினும், சாதுர்யமில்லாமல், ராஜாங்கத்தவர்க்கு வெறுப்பையுண்டாக்கித் தாமும் கெட்டுத் தமது நாட்டினரையும் கெடுத்தனர். மண்டையைக் கொண்டு ஒரு கருங்கல்லை உடைக்கப்போனால் மண்டையுடையுமேயன்றிக் கல்லும் உடையுமோ? ஆதலால் கோகலேயினுடைய ஸாமர்த்யம் மிகவும் வியக்கத்தக்கது. தத்காலம் அவரது அகால ம்ருத்யுவானது நமது நாட்டின் தௌர்பாக்யத்தைக் காட்டுகின்றது. அவரது ஸ்தாநத்தை வஹிக்கத்தக்க இந்திய புருஷர் இப்போது யாரும் விளங்கவில்லை. ஆகிலும் அவருடைய நற்குணங்களும் முயற்சிகளும் யாவராலும் அபேக்ஷிக்கத்தக்கவை யாதலால், இப்படி அபேக்ஷிப்பவர்க்குள் சிலர்க்காவது அவர் காட்டின வழியில் நடப்பதற்கு அவை உதவலாம் என்று நம்புகின்றோம். தேசாபிமாநத்தால் பொது நன்மைக்குப் பாடுபடுபவர்க்கெல்லாம் கோகலே ஒரு ப்ரதிமாநமாக எப்பொழுதும் விளங்குவர்.

இது வேதாந்த விசாரத்தை வஹித்த பத்ரிகை யாதலால், ஸாமாந்ய யோசனைக்கு விலக்காக யாம் சிறிது யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. கோகலே மிகவும் புண்ய கர்மங்கள் செய்தனர். தாத்ருச கர்மபலன் அவரை அநுவர்த்திக்கும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. "புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி" என்று உபநிஷத் கூறிற்று. தேசத்துக்கு நன்மையை ஸம்பாதிக்கும் பொருட்டு, அவர் தமக்கு ஜந்மத்தாலும் ஸம்ஸ்காரத்தாலும் கிடைத்த வர்ணாச்ரம தர்மங்களை த்யாகம் செய்தனர். அவர் ஐரோப்பா முதலான கண்டங்களில் ஸஞ்சரித்தபடியால், அவ்வாறு

நாம் ஊகிக்க இடம் கொடுக்கின்றது. அவரை ஸர்வப்ரகாரமாகப் பஹுமாநிப்பவர்களுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்களில் விச்வாஸம் நீங்கியிருக்கலாம். நமக்கு அவ்வண்ணம் விச்வாஸஹாநி ஸம்பவிக்கவில்லை. "ச்ருதிஸ்ம்ருதி ஊமைவாஜ்ஞா யஸ்தா உல்லங்க்ய வர்த்ததே । ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ," என்று பகவத் வாக்யமோ, அப்படிப்பட்ட வாக்யமூலமான பகவதாஜ்ஞையோ இருப்பதாக நம்புகின்ற நாம், ஸ்வதர்மமெனப்பட்ட வர்ணாச்ரமோசித கர்மங்களின் ஸ்வரூப த்யாகம், பகவந்நிக்ரஹ ஹேதுவாகு மென்றும் விச்வஸிக்கின்றோம். ஆனாலும் அந்த த்யாகம், லோகோபகாரமடியாகவே கோகலே விஷயத்தில் ஸம்பவித்திருக்குமாதலால், பகவான் அதைப் பாராட்டமாட்டான் என்றும் எண்ணுகின்றோம். அவரது புண்ய கர்மங்களின் ப்ரயோஜநமாக ஸத்வப்ரதாநராய் அவர் மறுபடியும் தேவசரீரமோ மநுஷ்யசரீரமோ கொள்வர். இந்தத் தேசத்தின் அபிமாநம் அவர் மநஸ்ஸைக் கவர்ந்து, அதை எண்ணிக்கொண்டே அவர் ம்ருதரானாராதலால் "தமேவைஸக்த: ஸஹகர்மணைதி லிங்கம் மநோயத்ர நிஷக்தமஸ்ய," என்னும் ச்ருதிவாக்யப்படி அது இன்னும் சிறக்கப் பயன்பட, நமது தேசத்தின்கண்ணே அவர் மறுபடி ஜநிப்பர். 'நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந' எனும் வசநப்படி, அவரது புண்ய கர்மங்கள் அக்ருதமாகிற மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்க மாட்டா. மோக்ஷம் 'ஞாநாத்தேவ து கைவல்யம்' என்று உபநிஷத் வெளியிட்டது.

தாநரூபமான புண்யங்களை மிகவும் ஆர்ஜித்தான் கர்ணன்.

'யஸ்ய ப்ராஹ்மணஸாத்பூதம் வித்தமாஸீந்மஹாத்மந: ॥
நாதேயம் ப்ராஹ்மணேஷ்வஸ்தி யஸ்ய ஸ்வமபி ஜீவிதம் ।
ஸதா ந்ருணாம் ப்ரியோ ராஜந் தாதா நித்யம் மநோரமம் ॥
ஸ வாஸவாத் விநிர்முக்த: மத: பார்த்திகாம் கதிம் ।'

என்று மஹாபாரத ச்லோகங்கள் கர்ணனைப் புகழ்கின்றன. அந்த ப்ரகரணத்தாலேயே, அவன் ஸூர்யாம்சனாய்ப் பிறந்தவனாதலால், அர்ஜுநன் சரம் அவனது சிரஸ்ஸை அவன் காயத்தினின்று

அறுத்துத்தள்ள அதனின்றும் ஓர் தேஜஸ் வெளிப்பட்டு, வ்யஸநத்துடன் அஸ்தங்கதனாகின்ற ஆதித்யனிடம் சென்று லயித்ததாக மஹாபாரதம் காட்டுகின்றது. நாம் படிக்குங்கால் கேட்ட கதை ஒன்றுண்டு. அதன் உண்மையைப்பற்றி நாம் நிச்சயம் சொல்லோம். ஒரு க்ரந்தத்தில், "ஆவியோ நிலையிற் கலங்கியது யாக்கையகத்ததோ புறத்ததோ வறியேன், பாவியேன் வேண்டும் பொருளெலாம் பயக்கும் பக்குவந் தன்னில் வந்திலையால், ஒவிலாது யான் செய் புண்ணியமனைத்து முதவினேன் கொள்கநீ யுனக்குப், பூவில் வாழயனும் நிகரிலனென்றால் புண்ணியம் அதனினும் பெரிதோ" எனும் தனிப்பாட்டைப்பற்றி, நமக்குப் பொருள்தந்த தமிழ்ப்பண்டிதர், இது கர்ணனது வரமோக்ஷ யென்று நமக்குச் சொன்னார். இது இங்ஙனமாகில், அபாரகருணம்புதியான ஸ்ரீ பகவானுடைய க்ருபாபரீவாஹம் எங்ஙனம் விளங்குகின்றது? சரீரம் நிரோகமாயிருக்கையில், மநஸ் துர்பலமடையாதவளவில், ஸர்வாந்தராத்மாவான ஶரண்யனைப் பக்தியுடன் ஒருவன் ஒருதரம் ஸ்மரித்தபோதிலும், அந்த ஸ்மரணையையே போதுமான வ்யாஜமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவன் தீர்க்க நித்ரையில் மூழ்கின காலத்தில், கேஶவன் அவனைத் தான் ஸ்மரித்தோ, அவனுக்கு அந்திம ஸ்ம்ருதியைத் தந்தோ, தனது திவ்யபதத்துக்கு வரவழைத்துக் கொள்கின்றான் எனும் அர்த்தம் விளங்குகின்ற,

‘ஸ்திதே மநஸி விஶ்வேஶம் ஶரண்யம் யாதவஸா ஶ்ரயஸ்தி
ஸ்மர்த்தாரம் ஸ்மரதி தம் யஜஹ ஜாதவிஶ்ரம்பஜம் |
ததேவமவஶம் ஸம்யக் ஸ்மரஸி தீர்க்கநித்ராவஶம்
ஸ்வயம் விஹிதஸம்ஸ்க்ருதி: நயதி தாம நைஶ்ரேயஸம் |’

என்கிற ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யன் திவ்யஸூக்தியையும், அதற்கு மூலமாகின்ற ‘அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபம்’ எனும் வசநத்தையும் யோசித்தால், பகவான், அவனுடைய பக்தர் தவறி நடந்தாலும், அதை ஸாதுக்ருத்யமாகப் பரிணமிக்கச் செய்வன் என நாம் விஶ்வஸிக்கப் பொருந்தும். கொடையில் மஹத்வமடைந்த கர்ணன், அக்கொடையெல்லாம் பகவதர்ப்பணமாகச் செய்தானில்லை. அக்கொடை யாவும் புண்யமாயினும், முமுக்ஷுவுக்குப் புண்யமும் பாபம் போல் மோக்ஷ விரோதமாகின்றமை

யால், அவற்றின் பலன் அவனைத் தொடராமலிருக்க வேண்டி, அவனுடைய ப்ரயாணகாலத்தில் பகவானும் ஓர் ப்ராஹ்மண னென அவனிடம் சென்று யாசிக்க, வேறொன்றும் கொடுக்க அமையாது, தனது புண்யங்களைப் பகவானுக்குத் தந்தானென, மேலெடுத்த தமிழ்பாட்டு வெளியிடுகின்றது. அவனது புண்யங்கள் யாவும் பகவதர்ப்பணமாகியன்றோ அவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தி யுண்டாயிற்று.

கோகலேயினுடைய மதம் நமக்குத் தெரியாது. அவர், நமக் குத் தெரிந்தவரையில் மதத்தைப்பற்றிப் பேசவில்லை. அவர் ஸ்வ வர்ணதர்மத்யாகத்தை ஜநஸேவை நிமித்தமாகச் செய்தாராயினும், வர்ணதர்மதூஷகராக விளங்கவில்லை. அவரது கர்மங்களுக்கு லக்ஷ் யம் பொது நன்மையாக விளங்கியதே யன்றி, அது ஈச்வரப்ரீதி யாக விளங்கியதாகத் தெரியவில்லை. அவரது முயற்சிகளில் ஈச் வரன் துஷ்டனானன் ஆகில், அவரது மறுபிறப்பில் அவர்க்குப் பொதுநன்மையையே வ்யாபாரமாகச் செய்து அதன் கருத்தை ஸ்வகைங்கர்யமாகப் பரிணமிக்கும்படி அநுக்ரஹிப்பனென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸோஷியாலஜீ எனும் சாஸ்த்ரம்.

ஒரு தேசஜநங்களின் ஸமாநமா யிருக்கின்ற நம்பிக்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் குறித்து, அவருடைய ஸமுதாயத்திற்கு ஸொஸைடி (society) எனும் சப்தப்ரயோகம் இங்கிலீஷ் பாஷையில் உண்டு. அந்தக் கூட்டத்தினுடைய ப்ரதிவ்யக்திகளும் பரஸ்பரம் வஹிக்கவேண்டிய ஸம்பந்தங்க ளையும், கடமைகளையும், அவர்க்குள் ஒவ்வொருவரும் கொண்டா டக்கூடிய பாத்யங்களையும் பற்றி விவரிக்கும் சாஸ்த்ரத்துக்கு ஸோஷியாலஜி (sociology) என்று இங்கிலீஷில் பெயர். ப்ரதி சரீரம் ஜீவன் சரீரவிலக்ஷணனென்றும், சரீரப்ரயுக்தமாக அவன் வ்யாபரவானாகின்றான் என்றும், அவனுடைய வ்யாபார பலன் அவனைக் கட்டுப்படுத்திப் பரர்க்கும் பல விதமான குணகுணங் களை உண்டாக்குகின்றதென்றும், அதனால் ஜீவன்கள் ஸம்ஸார சக்ரத்தில் அகப்பட்டு, ப்ராக்ருதாம்சங்களின் பரிணமப்ரவாஹங் களுக்குக் காரணமாகின்றார்களென்றும், நம்முடைய ப்ரமாண க்ரந்தங்களைக் கொண்டு நாம் நம்புகின்றோம். இத்தகைய ப்ரபஞ்

சத்துக்கு ஆதியுமில்லை அந்தமுமில்லை. இதில் ஸம்ஸரிக்கின்ற ஜீவன்கள், அவருடைய சரீரமடியாகவும், ஜந்மகால தேச ப்ரயுக்தமாகவும், ஸம்ஸர்க்க நிமித்தமாகவும், பூர்வகர்ம வாஸனைகளின் பொருட்டும், ஒவ்வொருவர் ஆவிஷ்கரிக்கும் குணங்களிலும் செய்யும் கர்மங்களிலும், தாரதம்யத்தைக் காட்டுகின்றனர் என்பது, நம்முடைய ஶாஸ்த்ரங்களாலும் அநுபவங்களாலும் ஸித்தம். இப்படிக் குணகர்மவிபாகங்கள் மநுஷ்யர்க்குள் உண்டு என்பதை யாவராலும் மறுக்கவொண்ணாது. ஸமானபக்ஷங்களுடன் கூடின பறவைகள் ஒருமிக்கச் சேர்கின்றன என்பது இங்கிலீஷ் பழமொழி. அப்படியே ஸமானகுணகர்மங்கள் மநுஷ்யர்க்குள் ஜாதியென்றும் வர்ணமென்றும் வழங்கும் விபாகங்களை உண்டாக்குமென்பதும் உண்மை. ஒரு ஜீவனுக்கேற்ற குணங்களும் கர்மங்களும் அந்த ஜீவன் மரித்தபின் அவை ப்ரகாசிக்கத்தக்க விடங்களிலேயே அதற்குப் புநர்ஜந்மத்தை உண்டாக்கும் என்பது, புநர்ஜந்மத்தை நம்புகின்றவர்கள் மறுக்கக்கூடாத உண்மை. இந்த உண்மை நமக்கு ஶ்ருதிப்ரமாணத்தால் ஸித்தித்திருக்கின்றது. ஜகத்வ்யாபாரம் ஈஶ்வரனுடையது. ஆனாலும் அதைக் கேவலம் ஸாக்ஷாத்காரத்தால் நடப்பிக்கின்ற பகவான் ஜீவகர்மஸாபேக்ஷனாய் நிற்கின்றான் ஆதலால், "𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌶𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂" ॥ எனும் கீதாஶ்லோகம் நிஸ்ஸம்ஶயமாக ஸத்யத்தையே ஸ்தாபிக்கின்றது. இந்த ஸத்யத்தையும், ஶாஸ்த்ரப்ரமாணங்களையும், லோகாநுபவங்களையும் நன்கறிந்து நன்றாக ஆலோசித்துத்தான் மஹர்ஷிகள் தர்மஶாஸ்த்ரங்களை எழுதினார்கள். நம்முடைய ஸோஷியாலஜி அந்த ஶாஸ்த்ரங்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அந்த மஹர்ஷிகள் ஜ்ஞாநத்திலும், பூததயையிலும், நிஸ்ப்ருஹையிலும், தர்மருசியிலும், மற்ற ஸர்வ ஆத்மகுணங்களிலும், உலகத்தில் எங்குமில்லாதபடி விசேஷித்தவர்கள். ஆத்ம குணபூர்த்தி நமது முன்னோர்க்கு உண்டாயிருந்தபடி மற்றெங்கும் விளங்கவில்லை யென்று நாம் த்ருடமாக விஶ்வஸிக்கின்றோம். இந்த ஏற்றம் தமது ஸந்ததியார்க்குக் குறையின்றி நிலைப்பதைக் கருதி, அவர்க்குள் ஶ்ரேஷ்டரெனப்படுவோர் நமக்குத் தர்மப்ரவர்த்தகராய் விளங்கினார்கள்.

இப்போது ஏறக்குறைய ஏழு நூற்றாண்டுக்கு முன் வரையிலும் ஆர்யநாடுகள் ஆர்ய தர்ம ப்ராசுர்யத்தையே அடைந்து நின்றன. அதற்கு முன்னும் தேசாந்தரவாஸிகள் நமது நாட்டில் புகுந்து குடிகொண்டனர் என்பது சில ஆதுநிகர்களுடைய யோசனை. நமது இதிஹாஸ புராணங்கள் காட்டினவழியில் யோசித்தால், நமது நாடுகளில் இவ்வண்ணம் புகுந்து குடிகொண்டவர்கள் கேவலம் அநார்யரெனக் கொள்ளல் கூடாது. மஹம்மதியர் வ்யாபகம் பரவுமுன்னால், தத்காலம் ஆப்கன் தேசமென்றும் துர்க்கிஸ்தாநம் என்றும் பெயர் வழங்கும் நாடுகள், ஆர்ய ஜநங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருந்தன. க்ரீக் தேசவாஸிகள் அலெக்ஜாண்டர் நமது தேசபர்யந்தம் படையெடுத்த காலத்தின் பிறகு, இந்தியாவின் மேல் நாடுகளில் ஸ்திரப்பட்டார்கள். அவர் காலக்ரமேண, இந்திய மதப்ரவிஷ்டர்களாய்ப் போந்து, இந்திய தர்மங்கட்குக் கட்டுப்பட்டனர். இவ்வண்ணமே, பரரெனச் சிந்திக்கப்பட்டவரெல்லாம் நம்தேசம் வந்து சேர்ந்து, மதத்தாலும், ஆசாரத்தாலும், நம்முடைய ஜநங்களோடு ஐக்யப்பட்டார்கள். இந்த விஷயம் மஹம்மதியர் இந்தியாவுக்கு வந்தது முதல் மாறிவிட்டது. அரபி தேசத்திலும், யூததேசத்திலும் உண்டான மதங்கள், பரமதங்களை ஸஹிக்கமாட்டா: இன்னும் சொல்லப்போனால் அந்த மதாநுஸாரிகள் பரஜநங்களையும் ஸஹித்திலர். யூதர் சரித்ரம் முழுதும், நிரபராதிகளான ஜநங்களுடன் பலாத்கார யுத்தம் செய்து, அவர்தமை வேரறுத்தலையே ஈச்வரப்ரீதியென அவர் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. அவர் மதத்தினின்று கிளைத்தெழுந்த கிறிஸ்து மதமும், மஹம்மத் மதமும், அந்ய மதஸ்தர்களை அபராதிகளாகவே கொண்டு நடத்தின. ஆதலால், யோசனைகட்கு ஈஷத்தும் இடம் கொடாதவண்ணம், ஸ்வமதத்தில் ஆக்ரஹமும் அபிநிவேசமும் கொண்ட மஹம்மதியர், இந்தியாவுக்கு வந்தபின், இவர் தேசஜநங்களுடன் ஐக்யப்பட்டாரில்லை. நம்முடைய தேவாலயங்களை அழித்தலும், சூறையாடலும், அவற்றில் நின்ற விக்ரஹங்களைத் துண்டித்தலும், அவற்றில் அபிமாநம் கொண்டவருடைய கொலையும், மஹம்மதியர்க்கு விளையாட்டாய் அமைந்தன. அப்போது, தம்முயிரைக் காக்கவோ, வேறுவிதமான ப்ரயோஜநங்களை அபேக்ஷித்தோ, அநேக ஆர்யஜநங்கள் மஹம்மதியராய் விட்டனர். ஆதலால் மஹம்மதியராண்ட ஆறுநூற்றாண்டு

களில் ஆரம்பித்து, தத்காலம் வரையில், நமது தேசப்ரஜைகளில் நாலிலோர் பகுதி மஹம்மதியராய் விளங்குகின்றனர்.

நூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு மேற்பட்டுக் கிறிஸ்தவரான இங்கிலீஷ்க்காரர் நம் தேசத்தை அரசாள்கின்றனர். இவர் மஹம்மதியரெனக் கோவில்களை அழித்திலர்; இந்திய ஜனங்களைக் கொன்றிலர்; ஸாக்ஷாத்தாக அவரைத் தம் மதத்தில் சேரவும் கேட்டிலர். ஆனால் பாதிரிமார்கள் நம்தேசம் பரவினர்கள்; அவர் நம்மவரைத் தம்மதத்தில் சேரும்படிச் செய்ய ஸர்வரந்த்ரங்களையும் அந்வேஷிக்கின்றனர். ஜீவனோபாயம் இங்கிலீஷ் படித்தால் தான் கிடைக்கும் என்று ஸாதாரணமாக விச்வாஸம் உண்டாய்விட்டது. ஆதலால் இங்கிலீஷ் கற்பிக்கும் வித்யாசாலைகளைப் பாதிரிமார் விசேஷமாக ஸ்தாபித்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் நம்மவர் படிக்கவேண்டி, அவர்க்குக் கவர்ன்மெண்டு பாடசாலைகளில் காட்டிலும் பல அநுகூலங்களையும் காட்டுகின்றனர். இங்கிலீஷ் கல்வி கிறிஸ்தவர் வஸிக்கும் தேசத்தில் வ்ருத்தியானது. மேலும் அதனுடைய தன்மையும், அதனாலுண்டாகும் சித்தபரிபாகங்களும் நம்முடைய பூர்வசரித்ரத்துக்கு ப்ராதிகூல்யத்திலேயே பர்யவஸிக்கின்றன.

“க்ஷஹம் கீநிஹிரா நீதஃ ஸஹா நீதே தா மவாஶஶெநஃ ॥
க்ஷஹம் கீ நீநாம் வஹ நம்ஶ்ருணோதி
மவாஶ நாநாம் ஸவஹஃஶ்ருணோதி ।
வ்ருக்ஷதேசு ஹவதாவிஶ்ருஷ்டம்
ஸம்ஸர்கஜா தோஷகுணா பவந்தி” ॥

எனும் பூர்வச்லோகங்கள் காட்டியபடி இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களின் ஸம்ஸர்க்கம் வைதிக ஸம்ப்ரதாய விரோதி யென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? இப்படிக் கல்விகற்றவர்க்குள் சிலர், ஸ்வபரம்பரா தர்மத்தை வெறுக்காத காரணம், ஜந்மாந்தரவாஸநா பலமோ, ஸத்ஸஹவாஸமோ, வேறு விதமான ஸுக்ருதமோ? ஆனால் இவர் தொகை காலக்ரமேண குன்றும்.

இங்கிலீஷ் ராஜ்யமும், இங்கிலீஷ் படிப்பும் பாதிரிமார் உத்யோகமும், நம்மவர் அசக்தியும், உதாஸீநதையும், நம்முன்னோருடைய தர்ம விஷயமாய் இங்கிலீஷ்படித்த பலருடைய ப்ரதி

கூலாசரணமும், காலக்ரமேண மஹம்மதிய ராஜ்யத்தால் மஹம் மதியர் வ்ருத்தியான வண்ணம், கிறிஸ்தவர் ஜநத்தொகையை மிகு தியாக்கிக் கொண்டுவரும். இதைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது. மஹம்மதிய ஸஹவாஸத்தால் சீக்கு மதம் ஜநித்த வண்ணம், கிறிஸ்தவர் ஸஹவாஸம், ப்ரம்மஸமாஜம் முதலாகிய நூதந ஏற் பாட்டுகளை உண்டாக்கின. இங்லீஷ் படித்தவரில் ஸநாதந தர்ம ஜுகுப்ஸையானது தரதமபாவத்தால் பரவுகின்றது. பூர்ண ஜுகுப்ஸை வஹித்தவரைக் கிறிஸ்தவராகவோ, நாஸ்திகராகவோ மாற்றுகின்றது; சிலரைப் பௌத்தராகவும் செய்கின்றது. விசேஷ மான ஜுகுப்ஸை கொண்டவர், ப்ரஹ்மஸமாஜத்தைச் சேர்கின் றனர். மிதமான ஜுகுப்ஸையால் ஆர்யஸமாஜம், ராமக்ருஷ்ண மதம், தியாஸபி முதலான புதுமதங்களைச் சேர்கின்றனர். இவ் விதமாக ஜநங்கள், மனம் போன வழி யெல்லாம் மதங்களை உண் டாக்கிக்கொண்டு, ஒவ்வொருவரும் இந்தியாவை ஒன்று படுத் துவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு முன்னிருந்த பிரிவுகளுடன் நூதந மான விபாகங்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இந்தத் தேசத்துக்கு ஸோஷியாலஜி எனும் ஶாஸ்த்ரம் வேண்டுமோ? ராஜங்கவிஷயத்தில் ஆர்யரும், அநார்யரும், மஹ ம்மதியரும், கிறிஸ்தவரும், பௌத்தரும், ஜைநரும், மற்ற யாவத் வகுப்பினரும் ஸமாந ஸம்பந்தமுள்ளவர். இவர்க்குள் இங்கிலீஷ் கற்றவர்கள் யாவரும், ப்ராயேண ஒரு மனதுடன் ஸ்வாராஜ்யத்தை வேண்டுகின்றனர். ஸோஷல் ந்யாயம் ஒவ்வொருவர்க்கும் ப்ரத் யேகமாய் நிற்கும். யாவர்க்கும் பொதுவாகப் பீநல்கோட், ஸாக்ஷ்ய சட்டம், கோர்ட்டுகள் நடவடிக்கைச்சட்டம், கண்ட்ராக்டு சட்டம், காலநிர்ணய சட்டம், முதலானவைகள் அமையக்கூடும். தாயா பாகம், விவாஹம், முதலானவை அந்தந்த வகுப்பினர் மாத்ரம் அவ்வவர்க்கு ப்ரத்யேகமாய் ஸ்தாபிக்க வெண்ணும்.

நாலுவர்ணத்தார்க்கு ஹிந்துக்கள் என்று தத்காலம் பெயர். வர்ணரஹிதர்கள் பாஹ்ய ரெனப்பட்டவர். வர்ணத்தை விட்ட வரும், விட விரும்புகின்றவர்களும், தர்மஶாஸ்த்ரரூபமான ஸோ ஷியாலஜிக்கு வெளிப்பட்டவர். அவர்க்கு வேறுவிதமான ஸோஷி யாலஜீ வேண்டுமாகில் பண்ணிக்கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட வர்க்கு விவாஹ விஷயமாக ஸிவில் விவாஹசட்டம் முன்னமே இருக்கின்றது.

53

இவர் தர்ம ஶாஸ்த்ரங்கள் ஏற்படுத்திய ஸோஷல் கட்டுப்பாடுகளை அதிக்ரமித்து, ஹிந்துக்களாகவும் இருக்க வேண்டுகின்றனராகில், அவர் செய்யத்தக்க தொன்றுண்டு. அவர்கள் ஒன்றுகூடி, வர்ணவிஷயமாயும், ஆஶ்ரமவிஷயமாயும், வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் விஷயமாயும், வர்ணாஶ்ரமோசித ஆசார ஸம்ஸ்காரங்கள் விஷயமாயும், மதஸம்பந்தமான தமது கொள்கைகள் விஷயமாயும், தங்கள் நிச்சயங்களை ஒன்றுபடுத்தியும், வெளிப்படுத்தியும், தாங்கள், சீக்கு, ப்ரம்மஸமாஜம் முதலான ஏற்பாடுகளைக் காட்டிலும், எங்தெந்த அம்சங்களைக்கொண்டு ஹிந்துக்களா யிருக்க விரும்புகின்றனர் என்பதையும் ஸந்தேஹமற நிச்சயித்துத் தாங்கள் ஓர் புதுவகுப்பினராகிப் பிறகு தங்கட்காகக் கவர்ன்மெண்டாரை விவாஹமுதலான விஷயங்களில் சட்டம் கேட்கவேண்டியது ந்யாயமாகத் தோன்றுகின்றது. அதை விட்டு, ஸநாதந தர்ம வ்ருக்ஷத்தின் மூலத்தில் கோடரியை ப்ரயோகிக்க யத்நிப்பது ந்யாய விருத்தம். ஹிந்துக்கள் தர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும் மாற்ற விரும்புமவர்கள் இங்கிலீஷ் படித்தவரில் சிலர். அவர் ஐரோப்யருடைய ஆசாரங்களை வேண்டுகிறவர்கள். பேரில் மாத்ரம் ஹிந்துக்களென விளங்கி, ஒழுக்கத்தில் ஐரோப்யராயிருக்க இச்சிக்கின்றவர். அந்தப் பெயரையும் நம்மையும் ஸத்யமாக அவர் விட்டொழிந்தால், நமக்கும் ஸநாதந தர்மத்துக்கும் அபாயமும் விட்டொழியும். இவர் நமக்கென்று தாயாபாக விஷயமாயும், விவாஹ விஷயமாயும் சட்டம் கேட்டால், நடுவுநிலைமையைப் பாதுகாக்கவேண்டிய கவர்ன்மெண்டார், இப்படிக் கேட்கப்பட்டவர் அநார்ய கோஷ்டியை அலங்கரிக்கும் வரையில், அவர் வேண்டுகோளை அங்கீகரிக்கமாட்டாரென நம்புகின்றோம். ஹிந்துக்களுடைய ஸோஷியாலஜியை, அந்ய ஜாதியர் ஆசாரத்தை யொக்கும்படி, இவர் அமைக்கவும் மாற்றவும் அதிகாரிகள் அல்லர்.

மதராஸ் ஸோஷல் ரிபாரம் அஸோஸியேஷன்.

சென்னைப்பட்டணம் ஸமவாய சீர்திருத்த ஸபை கார்யதர்சியான ஓ. கந்தஸாமிசெட்டியாரவர்கள், தாம் கிறிஸ்தவனாகாத காரணத்தைப் பற்றிக் கிறிஸ்தவகாலேஜ் பத்ரிகையில் எழுதின விஷயத்தைப் படித்த மற்றொரு தத்ஸபா மெம்பர் ஹிந்துப் பத்ரிகையில் எழுதின அம்சங்களைப்பற்றி முன் ப்ரஸ்தாபித்திருக்கின்றோம். செட்டியாரவர்கள்,

பின்னால் தமது தூஷகர்க்குப் பிப்ரவரி மாஸம் 19உ வெள்ளிக் கிழமை வெளிவந்த ஹிந்து பத்ரிகையில் விடையளித்தனர். அதில் ஹிந்துமதமும் கிறிஸ்தவமதமும் முழுமையும் உண்மையல்லவென்றும், முழுமையும் பொய்யல்லவென்றும், இரண்டிலுமுள்ள உண்மைகளையும் சேர்த்துத் தாம் நம்புவதாகவும், அதனால் தன்னை ஹிந்துக்கள் வெறுப்பது ந்யாயமல்ல வென்றும் சொல்லுகின்றனர். மேலும், கிறிஸ்தவ மத உண்மையைப்பற்றித் தேவன் அன்பாக உலக சரித்ரத்தில் ஆவிர்பவித்து, ஒவ்வொரு மனிதனையும், ஒவ்வொரு வ்யாபாரத்தையும் நடப்பித்து, நல்ல முயற்சிக்கெல்லாம் ஸஹாயம் செய்கின்றனரென்றும், கிறிஸ்துவின் திவ்ய அவதாரத்தின் அர்த்தம் இதுதான் என்றும் உரைத்தனர். தாம் அங்கீகரித்த ஹிந்துமதத்தின் உண்மையை வெளியிட்டாரில்லை. தாம் ஹிந்து மார்க்கத்தை விட்டவரன்றும். அதைக் கிறிஸ்தவமதத்தால் விஸ்தரிப்பிக்கின்றனராம். இப்படித் தாம் இருத்தல் நூதந மார்க்க மன்றும். முன்னமே இதற்கு ப்ரமாணம் உளதென்று, தமது ஸபாத்யக்ஷரான ஸர் ஶங்கர நாயர், ஸபையாருடைய கொள்கைகளை விவரிக்குமிடம் உரைத்த வசநங்களென்று சில வசநங்களை எழுதினர். அந்த அத்யக்ஷரவர்கள் வசநங்களை இதுகாறும் நாம் கேட்டிலோம்; கண்ணுற்றிலோம். அதில் விஷய வைலக்ஷண்யமாவது, பராமர்ஶத்தால் உதிக்கும் ஸாத்யவிசேஷமாவது முற்றிலும் இலது. வக்தாவின் அந்தஸ்தை உத்தேசித்துத்தான் அவற்றை இவ்விடம் யோசிக்கின்றோம். ஸர் ஶங்கரநாயர் வசநங்களென வெளிப்படுத்தியதில் இவை கண்டுளோம்:—“உண்மையாக ஶங்கராசார்யர் புத்தருடைய விசேஷித்த வசநங்களையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டனர்; அதாவது, த்ருஶ்யப்ரபஞ்சத்தின் அநித்யத்வம், கர்மத்தில் நம்பிக்கை, ஒருவர் நிர்வாணமென்றும், மற்றொருவர் பரப்ரஹ்மமென்றும் மொழிந்ததில் லயமூலமாக மோக்ஷம். வர்ணபேதத்தை ஶங்கராசார்யர் ஸஹித்தனரே யன்றி, அதை ஸரியென ஸ்தாபிக்கவில்லை. அதன் இருப்புக்கு ஓர் வ்யாஜத்தைக் கண்டுபிடித்தனர். ம்லேச்சனுக்கும் சண்டாளனுக்கும் வித்யையிலும் மோக்ஷத்திலும் அதிகாரம் உண்டென அங்கீகரித்தனர். தென்னிந்தியாவில் ப்ராஹ்மணேதரர்கள் ஸ்தாபித்த ஶைவ ஸித்தாந்தத்தில், சூத்ர ஆசார்யர்களும், ஜாதியை வேரில் வெட்டுகின்ற பௌத்த ஜைந

ஸமயங்களைப் பார்த்து ஏற்படுத்திய சூத்ர ஸமாஜங்களும், அங்கீகரிக்கப்பட்டுள. அப்படியே ராமாநுஜாசார்யரும் கிறிஸ்தவருடைய ஸம்ஸர்க்கமடியாகக் கிறிஸ்தவர் நம்பும் அன்பையும் விஶ்வாஸத்தையும் முற்றிலும் தன் தர்ஶநத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றைக் கர்மத்தைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவையாக ஏற்படுத்தினர். அவருடைய நிஜமான ஸம்ப்ரதாயஸ்தரான தென்கலையார், அநேக நூற்றுண்டுகளாய் ஜாதிகளென்பதை வெறும் வகுப்புளாக்கி, மேல் ஜாதிக்குத் தக்கவரான கீழ் ஜாதியரை, மேல்ஜாதிக்குள் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். நிஜமான ஹிந்துமத மென்று சொல்லப்படுவது ஸ்த்ரீகளுக்குக் கொடுக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் காட்டிலும், வ்யவஹாரத்தில் அதிக ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்த்ரீகளுக்குத் தந்தனர். மத்வாசார்யர் இதற்கும் மேல் சென்றார். தேவனுடைய குமாரனால் மனிதர் ரக்ஷிக்கப்படுவாரெனும் விஷயத்தைக் கிறிஸ்தவ மதத்தினின்று அவர் எடுத்துக்கொண்டு, அதைத் தனது ஸித்தாந்தத்தின் முக்யாம்ஶமாக்கினர்.'' இந்த ரூபமான உக்திகள் மேற்படி கனவான் உபந்யாஸத்தில் வளர்கின்றன. ஶங்கராசார்யர், ராமாநுஜாசார்யர், மத்வாசார்யர் ஆகிய மூவரும் ஏராளமாய் க்ரந்தம் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அவற்றுள் நின்று, மேல் வரைந்த உக்திகளுக்கு ஸாதகமாய் ஒரு வாக்யமோ, ஒரு பதமோ, ஓரெழுத்தோ அந்தக் கனவான் எடுத்தாராகில் குணமுண்டு. அவருடைய உக்திகள் ப்ராயேண ப்ராஹ்மண த்வேஷமடியாக வர்ண த்வேஷத்தைக் காட்டுகின்றன. அவருடைய கல்வியாலும், ஜ்ஞாநத்தாலும், ஸஹவாஸங்களாலும் இப்படிப்பட்ட சித்தவ்ருத்தி அவர்க்குண்டானால், அதில் விஸ்மயமடைய ஹேதுவில்லை. அதற்கு ஆதாரமாக அவரடைந்த ஜ்ஞாநத்தை அவர் புத்தியால் பராமர்ஶித்து அவர்க்குத் தோற்றிய யுக்திகளை வெளிப்படுத்தல் ஸஹஜமே. வஸ்து வ்ருத்தியில் இல்லாத அம்ஶங்களை ஸாதகமாக எடுத்துரைத்தல் தர்மவிரோதமென்று யாம் யோசிக்கின்றோம்.

பௌத்தமத பக்ஷபாதிகளான ஐரோப்ய க்ரந்தகர்த்தர்களும், வேதாந்த க்ரந்தங்களைப் பராமர்ஶித்த ஐரோப்யர்களும், முக்யோபநிஷத்துக்கள் பௌத்தர் காலத்துக்கு முற்பட்டனவென்று ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ப்ரபஞ்சத்தின் அநித்யத்வ வாதமும், கர்மமடியாக ஜீவன் ஸம்ஸரிப்பதும், உபநிஷத்தால் நமக்

குக் கிடைத்த உண்மைகள். இவற்றைப் புத்தரும் அங்கிருந்து கடன் வாங்கினர். புத்தர் இவற்றை ஶங்கராசார்யருக்குப் போதிக்க அவகாஶமில்லை. ஶங்கரபாஷ்யத்தை இங்கிலீஷ்படுத்திய ஐரோப்பிய பண்டிதரும், ஶங்கரர் ஸூத்ர மதத்தைக் காட்டிலும் உபநிஷத் மதத்தை அநுஸரிப்பதாக அபிப்ராயப்படுகிறார். பரப்ரஹ்மம் வஸ்து ; நிர்வாணம் அவஸ்து. ஒரு ஶரீரத்தினின்று மற்றொரு ஶரீரப்ரவேஶம் செய்வதற்குக் கூட, ஜீவாஸ்தித்வத்தைப் புத்தர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ப்ரஹ்மத்தின் அவித்யாதிரோஹிதமான அம்சம் ஜீவனென்பர் ஶங்கரர். அதற்கு ஜ்ஞாநத்தால் ஸ்வரூபஸித்தியை உபதேசித்தாரேயன்றி, ஒரு வஸ்து மற்றொன்றில் லயிப்பதை யொத்து லயத்தை உபதேசித்தாரில்லை. ஜீவனெனும் தனி வஸ்துவின் நிஷேதமாத்ரத்தில், இருமதமும் கலக்கலாம். ஆதலால் ஶங்கரர் புத்தரினிடம் அடைந்த உபகாரம் ஶூந்யமே. ஶங்கரராமாநுஜர்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களையும் அவற்றிற்குரிய தர்மங்களையும் ஸ்திரப்படுத்தினரென்பதை அபஶூத்ராதிகரணத்திலும், ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணத்திலும், விஹிதத்வாதிகரணத்திலும், அக்நிஹோத்ராதிகரணத்திலும், மற்றும் அநேக விடங்களிலும், அவர்களுடைய பாஷ்யங்களில் கண்டுகொள்ளலாம். கீதாபாஷ்ய அவதாரிகையில் ஶங்கராசார், " 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍋 𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌶𑍍𑌚, 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌯𑌃 𑌸 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌮𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃, 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌨 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌹𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑍇𑌨 𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌣 𑌅𑌭𑌿𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨𑍇𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇, 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌿𑌪𑌾𑌲𑌯𑌿𑌷𑍁𑌃, 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌭𑍌𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 ... 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌕𑌿𑌲 𑌸𑌂𑌬𑌭𑍂𑌵, 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌤𑌦𑌧𑍀𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮 𑌭𑍇𑌦𑌾

𑌹𑍇𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂" ॥ என்று சொல்லுகிறூர். இதன் ஸமுதாயார்த்தம் என்னெனில்:—"வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மம் இரண்டு விதம்; (அது) ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணம் என்றும் நிவ்ருத்தி லக்ஷணம் என்றும், (அறியப்பட்டிருக்கிறது) அது, ஜகத்தின் இருப்புக்கும், ப்ராணிகள் யோகக்ஷேமங்களையும் பரம புருஷார்த்தத்தையும் அடைய, ஸாக்ஷாத் காரணமாகின்றது. அந்த தர்மம், ப்ராஹ்மணர் முதலான வர்ணாஶ்ரம நிஷ்டர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்து, பஹுகாலத்தின் பிறகு அநுஷ்டிக்கப்பட்டவர்களுடைய காமவ்ருத்தியால் விஜ்ஞாநம் நஷ்டப்பட்டு, அந்த ஹேதுவால் அதர்மத்தால் தர்மம் ஜயிக்கப்பட்டு, அதர்மம் வ்ருத்தியடையவே, ஜகத்தின் ஸ்திதியைப் பரிபாலிக்க இச்சித்தவராய் அந்த ஆதி கர்த்தாவான நாராயண ஶப்தவாச்யனுன விஷ்ணுவானவர், பூமி ஸம்பந்தமான யாவத்திலுடையவும், வேதத்திலுடையவும், ப்ராஹ்மண்யத்திலுடையவும், ஸம்யக் ரக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தேவகீ கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக அவதரித்தாரன்ரு? ப்ராஹ்மண்யத்திலுடைய ரக்ஷணத்தால் வைதிக தர்மம் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகும். ஏனெனில், வர்ணாஶ்ரம தர்ம பேதங்கள் அனைத்தும் ப்ராஹ்மண்யாதீநமாய் இருக்கின்றது."

பகவத்கீதை, நான்காவது அத்யாயம், ஏழாவது ஶ்லோகம், பகவானுடைய அவதாரணம் தர்மத்துக்கு ஹாநி ஸம்பவிக்கும் காலங்களிலென்று சொல்லுகின்றது. அவ்விடம் தர்ம ஶப்தத்தை ஶங்கராசார்யர் '𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂' என்று வ்யாக்யாநம் செய்கின்ருர். ராமாநுஜாசார்யரும், '𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯' எனும் ஶப்தத்தை, '𑌵𑍇𑌦𑍋𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌣𑍍𑌯𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯,' என்று வ்யாக்யாநம் செய்கின்ருர். இதைப்பற்றி வீண் விஸ்தாரமேன்? ப்ரஸக்தமான அவஸரங்களில் வர்ணாஶ்ரம தர்மஸம்ரக்ஷகராய் அந்த ஆசார்யர்கள் விளங்குகின்றனர். அந்யதா விளங்கவுமில்லை. ஶங்கராசார்யர் காலத்துக்குப் பல நூற்ருண்டுகள் பின் எழுதப்பட்ட ஶங்கரவிஜயம் எனப்பட்ட க்ரந்தங்களிலோ, மற்றெங்கோ, காணப்பட்டதாக யாம் கேள்வியுறும் கதை யொன்றுண்டு. அவர் காஶீ நகரத்தில் ஓர் குறுகிய வீதியில் நடக்கும்

கால், ஒரு சண்டாளன் எதிர்வரவும், அவனை விலகி நடக்க யத்த னிக்கவே அந்தச் சண்டாளரூபதாரியான ஶிவன், அவர் ஸித்தாந் தம் செய்த ப்ரஹ்மாத்வைத வாதத்தை அவர் அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவரவில்லையென மொழிந்ததாக அக்கதை சொல்லும். அக்காலம் ஶங்கராசார்யர் வ்யவஹாரதசையில் நின்றார். வ்யவஹா ரிக ஸத்யத்வம் அவர் ஸித்தாந்தத்தின்படி வர்ணபேதங்களுக்கு உண்டு. இந்தக் கதையை அவலம்பித்து அவரெழுதிய ப்ரஸ்தா நத்ரய பாஷ்ய க்ரந்தங்களை அபலாபம் செய்யல், உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. ம்லேச்சர்களுடையவும், சண்டாளருடையவும், வித்யா மோக்ஷ விஷய அர்த்தித்வ ஸாமர்த்யாதிகளைப்பற்றி அநு கூலமாயிருக்கும் ஶங்கராசார்யோக்திகளை நாம் கண்டுமிலோம், கேட்டுமிலோம். தென்தேசத்துச் சைவ ஸித்தாந்தம் சூத்ரர்க்கே உரியதன்று. அந்தத் தேசத்து ப்ராசீந வைஷ்ணவ மதத்தையும் சைவ மதத்தையும், ப்ராஹ்மணரும் சூத்ரருமடங்கிய ஆழ்வார் கள், நாயின்மார்கள் அபிமானித்தனர். இந்த ஸித்தாந்தங்கள் ஜாதி யை த்வேஷித்தோ, அழித்தோ பிறக்கவில்லை. ஈஶ்வரபக்திக் கும், ஈஶ்வர க்ருபையைப் பெறுவதற்கும் யாவரும் அதிகாரிகள் என்று காட்டின. இது வடகலை வைஷ்ணவரும் ஒப்புக்கொள்கி னர். இதர ப்ராஹ்மணரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். '𑌨 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃, 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌨𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑌨𑌂𑌤𑌕𑌯𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯), 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 — 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑍇 𑌚 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃,' 'அந்தண ரந்திய ரெல்லையி னின்றவ னைத்துலகும்', முதலான வசநங்கள் இதில் ப்ரமாணம். பகவத் ப்ரஸாதத்துக்கும் மோக்ஷத் திற்கும் யாவரும் அதிகாரிகளென்பதால், ஜாதியும், ஜாதிதர்மங்க ளும் அழிவானேன்? தென்னிந்தியாவின் சைவ ஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்த சைவார்ச்சகர்கள் இன்னும் ப்ராஹ்மணராகவே இருக் கின்றனர்.

கிறிஸ்தவ ஸம்ஸர்க்கம் ராமாநுஜனுக்கும் ஆநந்த தீர்த்தருக் கும் உண்டு என்பது ஸஹிக்கமுடியாத சொல். இதை ஒப்புக் கொள்பவர் தம் புத்திக்குக் கிஞ்சித்தும் ஶ்ரமம் கொடுத்திலர் என்று எண்ணுகின்றோம். இந்த ஆசார்யர்கள் சரித்ரத்திலாவது, க்ரந்தங்களிலாவது இந்த அநுமாநத்துக்கு ஒரு ஹேத்வாபாஸம் கூட கிடைக்காது. இவர்கள் கிறிஸ்து விஷயமாக ஓர் ஸ்மரணை

கூடப் பண்ணியிலர். 'ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶம்யச யீசாநு' என்று இவர் மதங்கள் சொல்லும். ஸ்வாசார்யர்கள் விஷயத்திலும், பூர்வா சார்யர்கள் விஷயத்திலும், இவர்களுடைய உபகார ஜ்ஞாபக ரூப மான உக்திகள் உண்டு. Faith என்று கிறிஸ்தவர் சொல்வதை ராமாநுஜன் ஸ்மரிக்கவில்லை. அவர் விரும்பியது பக்தியும், ஜ்ஞாந மும்; பக்தி ஶப்தம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உபாஸநபர்யாயத்தில் உப யோகப்படுத்தியிருக்கின்றது. 'ஸ்ருதி தர்காநுக்ருஹீத நா யேந' என்று, ராமாநுஜன் பலதரம் விஷயபர்யாலோசனையின் பேரில் விஶ்வாஸம் ஜநிப்பதை வேண்டுகின்றனர். மூடவிஶ்வா ஸம் அவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் எடுக்கப்படவில்லை. வர்ணாஶ்ரம தர்மஸ்வரூபத்யாகம் அவர் க்ரந்தங்களில் எங்கும் எடுக்கப்பட வில்லை. ஸர் ஶங்கரநாயரவர்கள் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தை உண் மையாக வழிபடுபவர் தென்கலையாரென்பதை எங்கு கண்டா ரோ? ராமாநுஜன் எழுதிய க்ரந்தங்கள் ஒன்பது. இவற்றுள் எங்காவது வசநமெடுத்துக் கொடுப்பரோ? தென்கலை வடகலை யார் மதஸ்வரூபங்களும், அவற்றுள் பேதங்களும், அவர் அறிந் துளரோ? இவற்றிற்கு அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் மூல ப்ரமாணங்கள் ராமாநுஜன் உக்திகளினின்று எடுத்துக் காட்டு வரோ? ஸோஷல் ரிபாரம் ஸபையார் இஷ்டங்களுக்குத் தென் கலையார் அநுகூலரோ என்பது எமக்குத் தெரியாது. இருகலை யார்க்கும் ஸமஸ்தாநத்திலிருக்குமவர், ஒரு கலையாரே ராமாநுஜ மதத்தை நிஜமாகக் கொண்டாடுகின்றனர் என்பதால், மற்றவர் அப்படிக்கிலர் எனும் அபிப்ராயத்தையும் வெளிவிட்டாராதலால், வடகலையார் அவர் விஷயத்தில் விஶ்வாஸ மாந்த்யம் கொள்ள இடம் உண்டாகின்றது. இந்த அபிப்ராயம் விஷயவிசாரத்தின் பேரில் ஸித்தித்திருந்தால் மதிபேதமென்று கொள்ளலாம். அப் போதும் கலாப்ரயுக்த வ்யவஹாரங்களில் அவரிடம் வடகலையார் விஶ்வஸிப்பது கஷ்டம். நாம் கலாவைஷம்யம் கொள்கின்றோ மில்லை. அது ஸ்வரூபநாஶஹேதுவாகும். மதிபேதம் லோகத் தில் ஸஹஜம். கலைகளில் பிறந்தவர்க்குக் கலாவிஷயங்களான யோச

னைகள் முற்றிலும் விடா. அந்யர் விஷயவிமர்சை செய்ய அவஸர மில்லாத தசையில், இத்தகைய எண்ணம் கொள்ளலும் அதை வெளிவிடலும் உசிதமென நமக்குத் தோன்றவில்லை. தென்கலை யார் தாழ்ந்த ஜாதியாரை உயர்குலத்தில் சேர்த்துக் கொண்டதாய் ஸர் ஶங்காநாயரவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களப்படிச் செய்தது நமக்குத் தெரியவில்லை. வாயினால் யாது மொழிந்தாலும், தென் கலையார் இதுவரையில் சூத்ரனுடன் உண்ணவுமில்லை, மணம் புரியவுமில்லை. யாதேனுமொரு சூத்ரனை ப்ராஹ்மணன் ஆக்கவு மில்லை. மற்ற ப்ராஹ்மணரைக் காட்டிலும் ஸ்த்ரீகளுக்கு ராமாநு ஜன் என்ன ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொடுத்துவிட்டாரோ தெரியவில்லை.

மத்வாசார்யரும் நன்றாக அகப்பட்டுக் கொண்டார். முக்ய ப்ராணவிஷயமாக 'ஆத்மந ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே', என்று ப்ர ஶ்நோபநிஷத் சொல்லிற்று. முண்டகோபநிஷத்தும் 'ஏதஸ்மாஜ் ஜாயதே ப்ராண:' என்றது. இதனால் முக்யப்ராணன் ஈஶ்வர புத்ரனெனக்கூடும். ஆநந்ததீர்த்தர் அவருடைய அவதார மென் கின்றார் மத்வஸம்ப்ரதாயஸ்தர். இந்த விஶ்வாஸங்களை ஸம் பாதிக்க அவர் கிறிஸ்தவரிடம் போவானேன்? போனதாக எங் கும் தெரியவில்லை. ஸர் ஶங்கரநாயரவர்கள் ஸமவாய சீர்திருத்த ஸபையின் அத்யக்ஷர். அவர் உக்திகளை நாம் மேல் எடுத்த அவஸ ரத்தில் அவர் இவ்விதமும் மொழிகின்றனர்:—" நமது பக்ஷம் ஸரி யானது; சரித்ரம் ஆரம்பமுதற்கொண்டு மதவிஷயமாயும் ஆசார விஷயமாயும் சீர்திருத்தம் செய்தவர்கள், அந்தப் பக்ஷத்தை ஆஶ்ர யித்தனர். உன்னைச் சுற்றிப் பார். அந்யமதமாக இருந்தாலும் ஸரி; உனைச் சூழ்ந்தநின்று உனது தேசத்தாருடையவும், வேண் டுமானால் உலகத்தினுடையவும் வ்ருத்திக்கு அநுகூலமான விஷ யங்களை நிச்சயிப்பாய்; பிறகு அந்த விஷயங்களோ, அவற்றின் வித்துக்களோ அகப்படுமோவென்று உனது ஸொந்த மதத்தினுள் நோக்கு; பிறகு அவற்றை உனது மதத்தின் அம்சங்களென ஆசா ரத்துக்குக் கொண்டுவர யத்நப்படு; அந்த மதாநுஸாரிகளாகவும்

அதன்படி ஆசரிப்பவராகவும் (பிறகு நீ) வர்த்திப்பாய்." இந்தச் சொற்களின் அர்த்தம் என்னென்றால்:—பராம்பராகதமான விச்வாஸங்களைப் பாராமல், ஒருவனது அறிவுக்கெட்டிய விஷயங்களில், தன் நாட்டினர் வ்ருத்திக்குப் பொருந்தியவையாக எண்ணக்கூடிய அம்சங்களைக் கைக்கொண்டு, அவை தன் ஸொந்த மதத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டவையாகத் தோன்றினால், அந்த மதாம்சமாகவே அவற்றை அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அல்லாமல் போனால், ஒருவன் தன்னாட்டினர்க்கு நன்மையாகக் கொண்ட விஷயம் ஸ்வமதவிரோதியாக நின்றால், அந்த அம்சத்தில் மதத்தைத் திரஸ்கரித்தல் வேண்டுமென்பதும் அர்த்தாத் ஸித்திக்கின்றது. வஸ்துஸ்திதியில் சீர்திருத்த ஸபையார் இருவகைப்பட்டவர். ஒரு வகுப்பினர், சாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்து மாறுதல் வேண்டுமென்பர். இவர் ஸந்தர்ப்பமிருந்தால், சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் தத்கால நம்பிக்கைகளுக்கு விரோதமாக மாற்ற உடன்படுவர். மற்றொரு வகுப்பினர், சாஸ்த்ரங்களின் வழியைப் பராமர்சிக்காமலே தங்கள் புத்தியால் ஸாது வென்று க்ரஹித்தபடி ஆசாரங்களை மாற்ற அபேக்ஷிக்கின்றனர். இரு வகுப்பினர்க்கும் ஸாதுத்வ புத்தி ஐரோப்யர் வழக்கங்களில் தான் உண்டு. ஆதலால் ஹிந்துக்களென்றும் ப்ராஹ்மண ரென்றும் வீணாக ஒரு பெயரைக் காப்பாற்ற எண்ணி இவர்கள் ப்ரயத்நம் செய்கின்றனர். மேலும் தமது ஸஹாயத்துக்காகக் கிறிஸ்தவரையும், ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தினரையும், பௌத்தரையும், நாஸ்திகரையும் கூட்டிக்கொள்கின்றனர். இவர்கள் ப்ரஸங்கங்களுக்கும் யோசனைகட்கும் பாதிரிமார்கள் ஸ்தாநம் அளிக்கின்றனர். இவரை வாஸ்தவத்தில் ஸநாதந தர்மாபிமாநிகளாய் நிற்கும் ஆர்யர் நம்புவதற்கு இடமில்லை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

ப்ரபுத்தமுக்தாம்புஜசாருலோசநம்
ஸவிப்ரமப்ரூலதமுஜ்ஜ்வலாதரம் ।
ஶுசிஸ்மிதம் கோமலகண்டமுந்நஸம்
லலாடபர்யந்தவிலம்பிதாலகம் ॥ 35.

---

35. “ பாபம் ஹரதி யத்பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் ।
தத்புண்டரீகநயநம் விஷ்ணோர்வக்த்ரம் ஶுபம் ஶிவம் ॥ ”
என்கிறபடி நினைத்த மாத்திரத்தில் ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிக்குமளவு அதி பாவநமாயும், தாமரஸ புஷ்பம் போன்ற திருக்கண்களுடன் கூடிக்கொண்டு அதி மநோஹரமாயுமுள்ள திருமுக மண்டலத்தின் ஶோபையைக் கீழ்ஸ்லோகத்தினல் அநுஸந்தாநம் செய்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், இந்த ஶ்லோகத்தினல் அந்தத் திருமுகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் அநுஸந்தித்து, அந்த அவயவ ஸௌந்தர்யத்தினுடைய சேர்த்தியை அநுபவிக்கிறுர்.

ப்ரபுத்தமுக்தாம்புஜசாருலோசநம்-ஸௌம்யமாயும் மலர்ந்துமுள்ள தாமரஸபுஷ்பம்போல அழகாயிருக்கும் திருக்கண்களையுடைய. ஆஸ்ரிதர்களுடைய தர்ஶநத்திலுள்ள ப்ரீதியே கண்களுக்கு ஒரு மலர்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது; அவர்களை அநுக்ரஹிப்பதிலுள்ள ஆபிமுக்யமே அவைகளின் ஸௌம்யதை. தவிரவும், இந்த உபமாநம் பகவானுடைய கண்களுக்கே அநுரூபமாகுமே தவிர மற்றை எதற்கும் ஆகாது.

"தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவ மக்ஷிணீ"

என்று சாந்தோக்யத்தில் பகவானுடைய திருக்கண்கள், கம்பீரமான தீர்த்தத்தில் ஜநித்தும் ம்ருஷ்டமான தண்டையுடைத்தாயும் ஸூர்யனுடைய கிரணங்களினால் விகஸிதமாயுமுள்ள தாமரஸபுஷ்பத்திற்கு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது - அந்தத் தாமரஸபுஷ்பம் போல அமலமாயும் ஆயதமாயும் இருக்கின்றன பகவானுடைய திருக்கண்கள் என்பது கருத்து. இந்தக் காரணத்தினாலேயே அவனுக்கு 'புண்டரீகாக்ஷ:' என்று அஸாதாரண நாம முண்டு. "கிங்கிணிவாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே, அங்கணிரண்டுங்கொண்டு" என்று ஆண்டாள் அநுபவித்திருக்கிறாள்.

ஸவிப்ரமப்ரூலதம்- நெறித்திருக்கும் புருவத்தையுடைய. இது, ஆஸ்ரிதர்களின் வரவினால் ஜநிக்கும் உல்லாஸாதிஶயத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

உஜ்ஜ்வலாதரம் - (பவழத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான) ப்ரகாஶத்தையுடைய திருவதரங்களுடன் கூடிய.

ஶுசிஸ்மிதம் - 'ஶுசி' என்பதற்கு, 'வெளுப்பாயிருக்கும்' என்று ஒரு அர்த்தம். அப்பொழுது, பகவானுடைய வெளுப்பான புன்சிரிப்பு, சிவப்பாயுள்ள அதரங்களுடன் சேர்ந்து ஒரு விஶேஷித்த ஶோபையைக் கொடுக்கின்றது என்பது கருத்து. 'ஶுசி' என்பதற்கு - 'ஶுத்தமான அபிஸந்தியை யுடைய' என்றும் அர்த்தமுண்டு. அப்பொழுது, ஆஸ்ரிதர்களுடைய கேதத்தை நிரஸித்து ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுக்கும் அபிஸந்தியை இந்தப் புன்சிரிப்பு ஸூசிப்பிக்கின்றது என்பது கருத்தாகும்.

கோமளகண்டம் - அழகாயுள்ள கபோலங்களையுடைய. அநுபவிக்குமவர்களுக்கு ஆகர்ஷகமாகஇருக்கின்றது என்பது குறிப்பு

உந்நஸம் - உந்நதமான நாஸா வம்ஶத்தையுடைய. "மாட்டியர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ" என்கிறபடியன்றோ உள்ளது பகவானுடைய நாஸாலதை?

பாஸ்வத்கிரீடாங்கதஹாரகண்டிகா -
மணீந்த்ரகாஞ்சீகுணநூபுராதிபி: |
ரதாங்கசங்காஸிகதாதநுர்வரை -
ர்லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்ஜ்வலம் || 36.

"ப்ரஸாடவயபுங்கவிஜம்பிதாலகம் - நெற்றியின் ஊர்த்வ பாகம் வரையில் தொங்கிக்கொண்டு நிற்கும் முன்நெற்றி மயிர்களையுடைய. பின்புறத்திலேயுள்ள கேசங்கள் அம்ஸத்தின் [தோள்களின்] எல்லையிலே வருகின்றன வென்று முன்ச்லோகத்திற் சொல்லப்பட்டது; இப்பொழுது, முன்நெற்றி மயிர்கள் லலாடமளவு தொங்குகின்றன வென்று சொல்லப்படுகின்றது.

36. இந்த ஶ்லோகத்தில் திவ்யாபரணங்கள் திவ்யாயுதங்கள் இவைகளுடன் கூடியிருப்பதனால் உண்டாகும் ஶோபையை அநுபவிக்கிறார். மேலும், கிரீடம் முதலியவைகளை உடைத்தாயிருப்பது, ஸர்வேஶ்வரத்தன்மையை விளக்குகின்றது என்றும் அபிப்ராயம்.

பாஸ்வத்கிரீடாங்கதஹாரகண்டிகாமணீந்த்ரகாஞ்சீகுணநூபுராதிபி: - 'பாஸ்வத்' - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்; அதாவது - ஆயிரம் ஸூர்யன் உதித்தாற்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் என்று தாத்பர்யம். இந்தப் பதம் 'கிரீடம்' முதலிய எல்லாப் பதங்களோடும் அந்வயிக்கின்றது. - 'கிரீட' திருவபிஷேகம்; 'அங்கத' - தோள்வளைகள்; 'ஹார' - கழுத்தில் தரிக்கப்படும் பெரிய ஹாரம்; 'கண்டிகா' - முத்துவடமாகிற கண்டபூஷணம்; 'மணீந்த்ர' - ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்; 'காஞ்சீகுண' - அரைநூல் பட்டிகை; 'நூபுர' - திருவடியில் தரிக்கப்படும் சிலம்புகள். 'ஆதி' - இவை முதலிய; அதாவது - அவனுடைய திவ்யாபரணங்கள் அபரிமிதங்கள் என்பதை இது காண்பிக்கின்றது.

அக்ஷய்ய யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம்
தவ ப்ரியம் தாம யதீய ஜந்மபூ: ।
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்கஸம்ஶ்ரயம்
யதர்த்தமம்போதிரமந்த்யபந்தி ச ॥ 37.

ஸ்வவைஶ்வரூப்யேண ஸதாநுபூதயா-
ப்யபூர்வவத் விஸ்மயமாததாநயா ।
குணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதை:
ஸதா தவைவோசிதயா தவ ஶ்ரியா ॥ 38.

ரதாங்கஶங்காஸிகதாதநுர்வரை: - சக்ரம், ஶங்கம், வாள், கதை, ஶார்ங்கம் முதலிய திவ்யாயுதங்களுடன்.

லஸத்துலஸ்யா வநமாலயா - விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் திருத்துழாய்களை யுடைய வநமாலை யுடனும். ஸ்பர்ஶத்தினுலும் ரூபத்தினுலும் கந்தத்தினுலும் ஏற்றத்தை யுடைய திருத்துழாய் என்பது தாத்பர்யம்.

இந்த ஆபரணுதிகளினுல் பகவான் விளங்குகிறுர்; பகவானுல் ஆபரணங்கள் விளங்குகின்றன என்று சொல்லுகிறபடி. இந்த ஆபரணுதிகளனைத்தும் சிந்மயங்கள்; அதாவது - தேவதா ஸ்வரூபங்கள் என்று அறியவேண்டும். அவைகளுள், ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் என்னும் மணீந்த்ரம் ஜீவதத்வாபிமாநி, பகவானுக்கும் ஸதா ஸ்ப்ருஹணீயம் என்று சொல்லப்படும்.

“ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர் யுக்தம்
ஸ்வாநுரூபைரநூபமை: ।
சிந்மயை: ஸ்வப்ரகாஶைஶ்ச
அந்யோந்யருசிரஞ்ஜிதை: ॥”

‘மாலை வஸ்த்ரம் ஆபரணங்கள் இவை யெல்லாம் பகவானுக்கே அநுரூபங்கள், நிருபமங்கள்; ஸம்ஸார கந்தமற்றிருக்கும் தேவதாஸ்வரூபங்கள்; ஸ்வ ப்ரகாஶகங்கள்; பரஸ்பரம் ஶோபாவஹங்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

37, 38, இந்த இரண்டு ச்லோகங்களையும் சேர்த்து அந்வயிக்கவேண்டும். பகவான், திவ்யாபரணங்கள் திவ்யாயுதங்கள் இவைகளுடன் கூடினவனுகக் கீழ்ஸ்லோகத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்டான்; இந்த இரண்டு ஸ்லோகங்களிலும் அந்த எம்பெருமானுடைய திவ்யமஹிஷியின் சேர்த்தி அநுஸந்திக்கப்படுகின்றது.

‘(கூம் தவ) ஸஂஜாஜூஸம் யஸ்யா ஸவநம் வக்ஷய௰; யதீய ஜநநஸ்ரு ஷுவ வி்யம் யாமீ; ஸமீஷும் ஜமக்ஷ யதவாம்மஸம் ஶ்ரயம்; யதயமீஂஸோய ஸமீயூ வம்யிவ; (தயா) ஷுமெவெ ஷுஸஸ்ரு மெவ்ண ஸதாநந ஸஸ்ருதயாவி (ஸதா) க்ஷவஸ்ருவ௰ வக்ஷ மஂணெந ஸஸ்ருவெண விஶாஸவெஷ்மெத (ஶ்ரு) விஷய மீதயாநயா, ஸதா தமெவெவொ விதயா தவ ஶ்ரியா (ஸஹா ஸீநம்)’ [உன்னுடைய திருமார்பை எந்தப்பிராட்டிக்கு வஸிக்குமிடமாகச் செய்திருக்கிருயோ; எந்தப் பிராட்டி யவதரித்த திருப்பாற்கடல் உனக்கு ப்ரியமான வாஸஸ்தலமாயிற்ரோ; உபய விபூதியும் எந்தப் பிராட்டியின் மந்த கடாக்ஷாதீநமாக இருக்கின்றதோ; எந்தப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்காக நீ கடல்கடைந்தருளினுயோ; எவளுடைய பிரிவாற்ருமையாலே கடலை யடைத்தருளினுயோ; அப்படிப்பட்டவளும், ஸர்வ ஶக்தனுகிற உன்னுல் ஸர்வகாலத்திலும் அநுபவிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் நித்யாபூர்வம்போல வடிவழகாலும் ஶீலாதிகுணங்களாலும் விலாஸ சேஷ்டிதங்களினுலும் எப்பொழுதும் ஆஸ்சர்யாவஹமாக இருக்கிறவளும், உனக்கே எப்பொழுதும் தகுதியாயிருக்கிறவளுமான உன்னுடைய பிராட்டியாகிற லக்ஷ்மியுடன் (எழுந்தருளியிருக்கும்.]

கீழ் ச்லோகங்களிற் போல, இந்த இரண்டாம் வேற்றுமைப் பதத்திற்கும் மேல் வரும் ‘ஸவஜும்’ என்னும் பதமே முடிக்குஞ் சொல்லாம்.

நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் சித் அசித் ஈஸ்வரன் என்னும் மூன்று தத்வங்களுள் ஸ்ரீ என்பவள் பகவானைப்போல ஓர் ஈச்வர தத்வமென்றும், அவனைப்போலவே

இவளும் ஜீவன் அசித் என்று சொல்லப்படும் தத்வங்களைக்காட்டிலும் அத்யந்தம் வேறுபட்டவளென்றும், இவளுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடையவை போன்றனவே யென்றும், இவளும் பகவானும் பத்நீ பதி என்கிற ஸம்பந்தத்துடன் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் என்னும் வ்யாபாரங்களில் அந்வயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களென்றும், பகவானை நீக்கி ஸ்ரீயும் ஸ்ரீயை நீக்கிப் பகவானும் இல்லை யென்றும், அவர்களிருவருமே சேர்ந்து நமக்கு உத்தேச்யர்களென்றும் நமது கொள்கை. இப்படி ஈச்வர தத்வத்தின் ஸ்வபாவம் ஸ்ரீக்கு உண்டு என்றாலும், ஸ்த்ரீத்வத்திற்கு ஏகாந்தமாயுள்ள பதி பாரார்த்யமென்னும் ஒருவித பாரதந்த்ரியம் இவளுக்கு உண்டு. ஆனால், அது ஸ்வேச்சா ப்ரயுக்தமே தவிர ஈசிதவ்ய தத்வங்களுக்கு இருப்பதுபோல ஸ்வத: ப்ராப்த மன்று.

> ''யக்ஷ்ம்யா ஸஹ்ஸே விஶ விஶ்வஂவொ
> வ்யாவ்ய ஷுதீஶஸ்ய தூ ஸாऽவி ।
> தயாऽவ்யநந்ய ஸாயாரண ஈஶித்ருத்வஂ
> ஸ்ரீஸ்ரீஶயொ ஊளவ ஸமெஷெகஶெஷீ ॥''

[சித் அசித் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் லக்ஷ்மிக்கு வ்யாப்யம். அந்த லக்ஷ்மி தன்னுடைய பதியாகிற ஈஸ்வரனுக்கு வ்யாப்யை. அப்படி யிருந்தாலும், ஸ்ரீ ஸ்ரிய:பதி இரண்டு பெயருக்குமே அநந்யஸாதாரணமான ஈசித்ருத்வ முண்டு; அவர்களிருவருமே ஸகலமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் சேஷியாகிறார்கள்] என்னும் அஹிர்புத்ந்ய வசநம் ஸ்ரீ நிஷ்டமான ஜகதீஸ்வரத்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றது. அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மியின் சேர்த்தியைத் தான் இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அநுஸந்தாநம்செய்கிறார்.

ஸ்ஜாஷஂ யஸ்யா ஸவநஂ சஂ வக்ஷ: - உன்னுடைய வக்ஷ:ஸ்தலத்தை எந்தப் பிராட்டியினுடைய வாஸஸ்தலமாகச் செய்துகொண்டாயோ. பிராட்டி எம்பெருமானுடைய மார்பில் வஸிக்கிறாள் என்பது ப்ரமாண ப்ரஸித்தம்.

“ ஸ்ரீயஉ-ஹிஉ்ரவஜாக்ஷீம் விஷ்ணுவக்ஷஃஸ்ஸ்ஹிதாம் ”

“ நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை ”

“ திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார் ”

இத்யாதியான வாக்யங்களே ப்ரமாணம்.

யதீயஜந்மஸ்த்வ ஸ்தவ ஸ்ரீயம் யாஉ - எவள் அவதரித்த ஸ்தலம் உனக்கு இனிதாக அமருமிடமாயிற்றே.

“ தேவதாநவ யத்நேந ப்ரஸூதாம்ருதமந்தநே ”

[தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸ்ரமப்பட்டு அம்ருத மதநம் செய்த பொழுது, திருப்பாற் கடலிலிருந்து ஆவிர்பவித்தாள்.] என்றும்,

“ நதாநீம் ஸ்வர்க்கே ஸீதே ஸ்வர்க்கோபி உஉ ரோசதே ”

[ஹே ஸீதே! உன்னையின்றிக்கே ஸ்வர்க்கம்கூட எனக்கு அபிமதமன்று] என்றும் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. லக்ஷ்மியின் பக்கல் ஈஸ்வரனுக்குண்டாயிருக்கும் வ்யாமோஹம் இவ்வளவுதான் என்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதன்றோ?

ஸமஸ்தம் ஜகதீஶ்வராம்ஶ ஸம்ஶ்ரயம் - ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் எந்த லக்ஷ்மியின் கடாக்ஷாதீநமோ. கீழ்ச்சொல்லியபடி சித் அசித் அடங்கிய ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சமும் லக்ஷ்மிக்கு ஶேஷபூதமே. உபய விபூதியும் இவளொருத்தியினுடைய கடாக்ஷமுண்டானால் உண்டு, இல்லையானால் இல்லை யென்றன்றோ இருக்கிறது உண்மையான ஸ்திதி? இந்த அர்த்தத்தையே

“ ஈஶாநா ஜகதஃ ”

என்னும் ஸ்ருதி சொல்லுகின்றது.

“ ஈஶாநா ஸ்ஸ்யாம்போ யதபாங்கஸம்ஶ்ரயாஃ ...
... ஸம்ஸ்த விதாஃ ஸ ஸ ஸமர்வாதி ஸ்தயாஃ ”

என்று ஸ்ரீ பட்டர், பரப்ரஹ்மம் முதற்கொண்டு ஸகல தேவதைகளும் லக்ஷ்மீகடாக்ஷாயத்தமான பெருமையைப் பெற்றவர்களேயென்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

𑌯𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌮𑍍𑌭𑍋𑌧𑌿𑌰𑌮𑌥𑌿 - எந்த லக்ஷ்மியைப் பெறுகைக்காகக் கடலானது கடையப்பட்டதோ. இது ஸ்ரீ க்ஷீராப்தி மதந காலத்தில்.

"𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌤𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑌿𑌕𑌮𑌲𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌪𑌯𑌸𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌾 ॥"

[பாற்கடல்கடைந்த காலத்தில், ப்ரகாஶத்துடன் கூடியும் மலர்ந்துமுள்ள ஒரு தாமரைப்பூவில் நின்றுகொண்டு கையில் ஒரு தாமரைப்பூவைத் தரித்தவளாய் ஸ்ரீ என்னும் தேவீ அந்தப்பாற்கடலிலிருந்து ஆவிர்பவித்தாள்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

𑌯𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌮𑍍𑌭𑍋𑌧𑌿𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌚 - எந்த லக்ஷ்மியைப் பெறுகைக்காகக் கடலானது அடைக்கப்பட்டதோ. இது ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில்.

"𑌏𑌷 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇 ।
𑌤𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿! 𑌨𑌲𑌸𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌃 ॥"

[ஹே விஶாலாக்ஷி! உன்னைத் திரும்பிப் பெறுகைக்காக இந்த ஸமுத்ரத்தில் இதோ உன்னால் பார்க்கப்படும் துஷ்கரமான அணையை நளனை ஸஹாயமாகக்கொண்டு நான் கட்டினேன்] என்று ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித்திருமகனே பிராட்டிக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்.

"𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌨𑌪𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀" என்று பரஸ்பரம் விஶ்லேஷப்ரஸங்கமே யற்றிருக்கும் இவர்களுக்கு விஶ்லேஷமும் மறுபடி ஸம்ஶ்லேஷமும் எப்படி உபபந்நமாகுமென்று ஶங்கிக்கக்கூடும். இது விஶ்லேஷ அபிநயமே தவிர வேறில்லை யென்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள். "𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿." எம்பெருமானுடைய லீலை ஸ்வதந்த்ரமே, தனது ஸங்கல்பத்துக்கே நியதம்; இப்படியிருக்க, அதில் விசார அவகாஶம் எவ்விதத்தில் ஸம்பவிக்கும்?

இந்த ஶ்லோகத்தில் பிராட்டியினுடைய மேன்மை மூன்றுவது பாதத்தினாலும், அவள்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டாயிருக்கும் வ்யாமோஹம் மற்றை மூன்று பாதங்களினாலும் சொல்லப்

படுகின்றன. அடுத்த ப்லோகத்திலும் இவை யிரண்டுமே ப்ரபஞ்சிக்கப் படுகின்றன.

ஸ்ரீ பட்டர், ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் என்னும் லக்ஷ்மீ ஸ்தோத்ரத்தில், எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டி பக்கலுள்ள வ்யாமோஹத்தைப் பற்றிப் பேசிவரும்பொழுது,

“ஆச்ரயிதவானப்திம் நாதோ மமந்த பபந்த தம் ஹரஸ்ய
கார்முகம் வ்யபாங்க்ஷீச்ச பபஞ்ஜ ச மைதிலி - கிமிவ தசாஸ்யம்
ஹத்வா ரக்ஷ:கபந்தநர்தநக்ருத் ந விதத்யாத் கதம் த்வத்
ப்ரியார்த்தம் ஸ நாதஃ”

[ஹே மைதிலி! உன்னுடைய நாதனுகிற எம்பெருமான், உன் நிமித்தமாகத்தனது வைகுண்டத்தை விட்டு ஸமுத்ரத்தை ஆப்ரயித்திருப்பதையும், கடல்கடைந்ததையும், கடலை அடைத்ததையும், ஶிவதநுஸ்ஸை முறித்ததையும், பத்துத்தலை யாக்கனைக் கொன்று அவன் கபந்தத்தை ஆட்டினதையும் நினைக்கும்பொழுது, உன்னுடைய த்ருப்திக்காக அவன் எதைத்தான் செய்யமாட்டான்? என்று தோன்றுகிறது] என்று ஆப்சர்யப்பட்டிருக்கிறார்.

ஸர்வைஸ்ஸர்வேண ஸதாநுபூயமாநாபி -
நீயோ ஸமஸ்தமான விப்வத்தையும் ஶரீரமாக உடையவன்; அப்படி ஸர்வ விக்ரஹத்தாலும் ஸர்வகாலமும் உன்னால் அவள் அநுபவிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும்.

“யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத:”
[எம்பெருமானுக்கு ஸகலமும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸஹஜமாக ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கின்றது] என்று சொல்லுகிறபடி எம்பெருமானால் ஸஹஜ ப்ரத்யக்ஷமாக எப்பொழுதும் இந்த ஸ்ரீ, ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இப்படி ஸார்வகாலிகாநுபவம் இருப்பது, ஒருகால் ஜிஹாஸையை ஜநிப்பிக்குமோ என்னும் ஶங்கையை நிவாரணம் செய்கிறது பின்வரும் வாக்யம்.

குணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதைஸ் ஸதா
ஸதைவ அபூர்வயா இவ-ஜ்ஞாநம் காருண்யம் முதலிய குணங்களினுலும் அப்ராக்ருதமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலுலும் பகவ

தபிமதங்களான லீலாவிஶேஷங்களினாலும் எப்பொழுதும் அத்ருஷ்ட பூர்வம்போல ஆஶ்சர்யாவஹமாக இருக்கிற. "நவோ நவோऽஸி க்ஷணே க்ஷணே" என்கிறபடி பார்க்கப் பார்க்க அநுபவிக்க அநுபவிக்கப் புதிதாகவே தோற்றுகிறது இந்த வஸ்து என்று தாத்பர்யம்.

"பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில்"

"அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்"

என்று ஆழ்வார்களும்

"ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:"

என்று நித்யஸூரிகளும் எம்பெருமான்திறத்தில் படுமதெல்லாம் பிராட்டிதிறத்தில் எம்பெருமான் படுகின்றான் என்றாயிற்று. அதாவது - எம்பெருமான் ஸ்வரூபத்தினால் அபரிச்சிந்நனாயிருப்பது போல, இவள் போக்யதையாலே அபரிச்சிந்நை என்று கருத்து.

ஸதா தவைவோசிதயா - எப்பொழுதும் உனக்கே அர்ஹையாயிருக்கும்.

"துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்"

[துல்யமான ஶீலம் வயஸ் சரித்ரம் இவைகளையுடைய]

"தேவத்வே தேவதேஹேயம்"

[பகவான் தேவதையாக அவதரிக்கும்பொழுது, இவளும் தேவதையாக அவதரிக்கிறாள்] இத்யாதிகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி, பரவ்யூஹவிபவரூபங்களினால் உண்டான ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எம்பெருமானுக்கு அவள் அநுரூபை என்று தாத்பர்யம்.

'மநோந ரூபேண வியோஸவெஷிதெதஸ்ய ஸதா தவைவோசிதயா' என்றும் அந்வயிக்கலாம்.

தவ ஶ்ரியா - உன்னுடைய ஸ்ரீயுடன். நித்ய வ்யவஸ்திதமான பதி பாரார்த்யம் இதனாற் சொல்லப்படுகின்றது.

'இப்படிப்பட்ட பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியிருக்கிற உன்னை' என்று அந்வயம். "தயாஸஹாஸீநம் ஹவஙம்" என்று வாக்ய ஶேஷம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ அஹோபில ந்ருஸிம்ஹன் விஷயம்.

ப்ரஹ்லாதன் அந்த பகவத் வாக்யத்தைக் கேட்டு, "பகவந்! உன்னிடமே நிலைத்த பக்தியானது உன்கருணையால் எனக்கு உண்டாகப் போகின்றதெனும் அந்த வரத்தால் நான் க்ருத க்ருத்யனானேன். ஸமஸ்த ஜகத்துக்கும் காரணமாயிருக்கும் உன்னிடம் ஸ்திரமான பக்தி எவனுக்கு உண்டாயிருக்கின்றதோ, அவனுக்குத் தர்மார்த்தகாமங்களால் ஆகவேண்டியதென்ன? முக்தியோ அவன் கையிலிருக்கின்றது." என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டு ஸ்ரீ பகவான் மிகவும் ஸந்துஷ்டனாய், "உன் மநஸ் நிஶ்சலமாக என்னிடம் பக்தியுடன் கூடியிருக்கின்றதாகையால், நீ என்னருளால் உத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷத்தை அடையப்போகின்றாய்" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்தர்தாநத்தை யடைந்தார். ப்ரஹ்லாதன் பிதாவினுடைய ஸமீபத்தில் சென்று அவன் பாதங்களில் வணங்கினான். ஹிரண்யகஶிபு ப்ரஹ்லாதனை உச்சிமோந்து, அணைந்து, கண்களில் நீர் தாரையாகப் பெருக, "வத்ஸ! நீ பிழைத்திருக்கின்றாயா?" என்று சொன்னான். அந்த மஹா அஸுரனானவன் புத்ரன் விஷயத்தில் தான் செய்த கொடுமைகளை நினைத்து, அநுதாபம் பிறந்தவனாய், அவனிடம் ப்ரீதியும் வைத்தான். ப்ரஹ்லாதனும் தர்மமறிந்தவனாதலால், பிதாவுக்கும் குருக்களுக்கும் ஶுஶ்ருஷை செய்து கொண்டிருந்தான். பிறகு காலாந்தரத்தில் ஸநகாதிகள் ஶாபத்தால், மிகவும் கோபத்துடன் ப்ரஹ்லாதனைக் கொல்ல யத்தனிக்க, ஸ்ரீ பகவான் ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் செய்து, அவன் பிதாவை ஸம்ஹாரம் செய்தபிறகு, அவன் தைத்யர்களுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மியை யடைந்தான். ப்ராசீந ஸுக்ருத ரூப கர்மபலமாக வந்த ராஜ்ய ஸம்பத்தையும், மிகுந்த புத்ர பௌத்ரர்களையும், ஐஶ்வர்யத்தையும் அடைந்து, அந்தக் கர்மத்தை க்ஷயிக்கச்செய்து, ராஜ்யாதிகளினின்று நிவ்ருத்தனாய், புண்யபாபரூபமான கர்மரஹிதனாய், பகவானுடைய நிரந்தர த்யாநத்தால் பரமமான நிர்வாணத்தை யடைந்

தான். இத்தகைய ப்ரபாவத்துடன் கூடினவன் ப்ரஹ்லாதன். யாதொருவன் அந்த மஹாத்மாவினுடைய சரித்ரத்தைப் படிக்கின்றானோ அல்லது கேட்கின்றானோ, அவனுடைய ஆபத்துக்கள் உடனே நசித்துப்போகின்றன. ப்ரஹ்லாதனை ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும் ஸ்ரீ பகவான் எப்படி ரக்ஷித்தாரோ அப்படியே அவன் சரிதத்தைக் கேட்பவனையும் ரக்ஷிப்பர்.

என்றிவ்விதமாக ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரஹ்லாதன் கதை முடிகின்றது. அவன் விஷயத்தில் அவன் பிதா பண்ணிய அபராதங்களை இவ்வளவுதூரம் விவரித்ததே போதுமென்று ஹிரண்யன் மரணத்தின் விவரத்தை ஒழித்திருக்கக்கூடும். புராணகர்த்தாவின் கருத்து பாமரர்கள் திருப்தியன்று. பொதுவாக ஆஸ்திகர்களுக்குத் தத்வங்களின் விவேகத்தைத் தந்து, பாகவதர்க்குள் உத்தமனது சரித்ரத்தை விளக்கிப் பகவான், பக்தர்கள் விஷயத்தில் மிகவும் அநுகம்பையைப் பாராட்டுகின்றான் எனும் அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்துவதே அவர் கருத்தாக இருக்கவேண்டும். ஸர்வ ஜீவன்களிடமும் அந்தர்யாமியைத் தர்சிக்க ஸமர்த்தனான ப்ரஹ்லாதன், அந்தந்த ஜீவன்களினுடையவும் அவர்களுடைய சரீரங்களுடையவும் பேதங்களை அலக்ஷ்யம் செய்து, ஸர்வத்ர ஸமனாக நிற்கும் எம்பெருமான் நிமித்தமாக, யாவரிடமும் ஸமத்வத்தைப் பாராட்டினான். அதாவது பகவானிடம் செய்த பக்தியை யாவரிடமும் செய்தான். யாவரிடமும் அநுகூல சிந்தையையும் அநுகூல ப்ரவ்ருத்தியையும் கொண்டாடினான். ப்ரதிகூலமாகும் எண்ணங்களையும் செயல்களையும் விலக்கினான். இது வேதாந்தம் கற்றவருள் பலர் வாக்குகளினின்று வெளிப்படுமாயினும், ப்ராயேண எங்கும் அநுஷ்டாநத்தில் ப்ரகாசிக்கமாட்டாது. ப்ரஹ்லாதன் குறைவின்றித் தான் தெளிந்தறிந்ததைக் குறைவின்றி நடத்திக்காட்டினான். அஸுரபாவமென்பது தேஹமே ஆத்மாவெனும் ப்ரமம். ப்ரஜாபதி வாக்யத்தைக் கேட்டபின் ஆத்மஜ்ஞாந ப்ரயோஜநமாய் வரும் ஸர்வகாமங்களின் ப்ராப்தியில் ருசியுடையவராய், ஆத்மாவையறியவேண்டி, இந்திரனும் விரோசனன் என்னும் ப்ரஹ்லாத புத்ரனான அஸுரனும் ப்ரஜாபதியினிடம்சென்று, அவரிடம் தீர்க்ககாலம் பரிசுச்ருஷாதிகள் செய்துகொண்டிருக்க, அவரும் அவர்களை சோதிக்கவெண்ணி, ஜலாதிகளில் அவர் ப்ரதிபிம்பங்களைக்காட்டி, அதை ஆத்மாவென்று சொல்லவே, விரோச

னன் ஶரீரத்தையே ஆத்மாவென நிஶ்சயித்து, அதையே அலங்காராதிகளாலும் மற்றவிதங்களாலும் பூஜிக்க வேண்டுமென்று தன்னைச் சேர்ந்த அஸுரர்களுக்குப் போதித்தான். அவர்கள் ஹிரண்யகஶிபுவென நாஸ்திகர்களாகப் போந்து, ஶரீர போஷணமே புருஷார்த்தமெனக் கருதி, அது மரித்த பின்னும் அதற்கு அலங்காராதிகள் செய்து பரலோகத்தை ஜயித்துவிட்டதாக எண்ணினார்கள். இந்திரன் ப்ரஜாபதியின் ப்ரதமோபதேசத்தில் திருப்தியடையாமல், அவரிடம் புநருபதேச நிமித்தம் போனான். விரோசனன் அப்படிச் செய்தானில்லை. என்றிப்படிச் சாந்தோக்யோபநிஷத் எட்டாவது ப்ரபாடகத்தால் தெரியவருகின்றது. இதில் ப்ராசீன ஐரானியர் முதலானவர் கொள்கையில், பிணங்கள் மீண்டும் உயிர்த்தெழும் (resurrection) எனும் ப்ரத்யத்தினுடைய ப்ரஸ்தாபம் உண்டாவென்பதைப் புத்திமந்தர்கள் யோசிக்க வேண்டியது. மேலே விவரித்த அஸுரபாவத்தை ப்ரஹ்லாதன் முற்றிலும் விட்டவன். அவன் பிதாவோ, அதில் ஊர்ஜிதமாகி நின்றான். தத்வதர்சந ஸாமர்த்யம் அற்றவர், "உலகத்தில் ஸர்வபூதங்களினிடம் மித்ரபாவத்தைப் பாராட்டல் அஸாத்யம். ஏனெனில் ஜநங்கள், ராகம், த்வேஷம், மதம், மாத்ஸர்யம், முதலானவற்றால் தபிக்கப்படுகின்றார்கள். சிலர் தநத்தாலும், சிலர் வித்யையாலும் கர்விஷ்டராக, அவையில்லாமல் பலர் தீநராயிருக்கின்றனர். ப்ரயோஜந மில்லாமல் சிலர் மற்றோரிடம் வைத்தவைராளாய் நிற்கின்றனர்" என்று சொல்லக்கூடும். அவர்க்கும், மனம் போனபடிப் போகும் அதமர்களுடைய மார்க்கத்தை விலகி நிற்கவேண்டுமென்றும், ப்ராயேண உலகமெல்லாம் தாபத்ரயங்களால் வருந்த, இப்படி வருந்தும் ஒருவன் தன்னைப்போல் வருந்தும் பிறரிடம் ராகத்வேஷாதிகள் செய்வது மூடத்தனம் என்றும், தபிக்கப்பட்டவரைப் பார்த்துக் கருணையே புரியவேண்டும் என்றும் ப்ரஹ்லாதன் உபதேசித்தான். பிறர் தநத்தாலும் கல்வியாலும் உயர்ந்தாராகில், அவராகிலும் தாபத்ரயாநுபவம் அற்றிருக்கின்றாரென ஸந்தோஷப்படவேண்டுமென்றும், அவரிடம் பொறாமை கொண்டால் தனக்குப் புண்யக்குறைவும் நேரிடுவதைத் தெளிந்து அஞ்சவேண்டுமென்றும் உபதேசித்தான். வ்ருதா த்வேஷம் செய்பவர் மூடரென்றும் அப்படி த்வேஷம் செய்வதால், த்வேஷிக்கப்பட்டவன் பாபத்தைக் கைக்கொள்கின்றாராகை

யால், ஶோகிக்கத்தக்கவரென்றும் உபதேசித்து, ஸர்வஜநங்களிடமும் ஸ்நேஹமும் கருணையும் கொண்டாடி, அவருடைய இஷ்டங்களை யதாஶக்தி பூர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று, மத்யம மார்க்கத்தை ஸாமாந்யர்க்குக் காட்டினன். எல்லாம் பகவத் பக்திப் படியாக வரவேண்டும்; ஸர்வ ப்ரவ்ருத்தியும் பகவத்ப்ரீணநமாக உண்டாக வேண்டும்; பகவான் ப்ரஸந்நனுகில் பரம் நிர்வாணம் கரஸ்தம். அதனிடம் அபேக்ஷையும், அதனிமித்தம் இதர ப்ரயத்நமும் வேண்டியதில்லை யென்றிவ்விதமாகவும் உபதேசித்தனன். ப்ரஹ்லாதன் சொற்களும், செயல்களும், யாவராலும் முக்யமாக ஆதரிக்கத்தக்கன. இவற்றின் ஸ்மரணத்தால், புராணத்தின் பல ஶ்ருதியில் அறுதியிட்டபடிப் பாபக்ஷயம் ப்ராப்தமாகும். பாபமடியாக ஸம்பவிக்கும் விபத்துகள் நாராயணனருளால் நீங்கும். இவையுண்டாகில், பகவத் ப்ராப்தி விரோதங்கள் முற்றிலும் நஶித்து ஸ்வரூபாவிர்பாவம் க்ரமேண வரத்தக்கது.

இவையன்றி, ப்ரஹ்லாதன் சரித்ரத்தில், ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹமன் சரித்ரம் அந்தர்க்கதம். ப்ரஹ்லாதன் பிறந்தானில்லையாகில், பகவான் ந்ருஸிம்ஹரூபியாக அவதாரித்தாரில்லையாம். இவ்வளவு கராளரூபம் பகவான் இதர அவஸரங்களில் கொள்ளவில்லையென்ருல், இத்தகைய பக்தன் இதர காலங்களில் இருந்தானில்லை; இவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்துகளும் உலகில் மற்ருெருவர்க்கு நேரிட்டதில்லை; இவனிடம் ஹிரண்யன் அபராதப்பட்டவண்ணம் அபராதம் செய்தவர் மற்ருெருவர் கதைகளிலும் கேட்டிலோம். ஆகையால் ஸர்வ ஸந்தர்ப்பமும் விலக்ஷணமாயமையவே, பகவத் க்ருபையும் அந்யத்ராத்ருஷ்டமாக ஆவிர்பவித்து, அவதாரமும் மிக்க வைலக்ஷண்யத்தைப் பொருந்தியது. ஸம காலத்தில் ஹிரண்யனுக்குக் கராளரூபனுகவும், ப்ரஹ்லாதனுக்கு ஸௌம்யாகாரனுகவும் பகவான் தர்ஶநம் கொடுத்தான். ஸம காலத்தில், தன்னடியானிடம் அஸஹ்யாபசாரம் செய்தவனுக்குக் கோரமான தண்டனையும், பக்தனுக்குப் பரிபூர்ணமான கருணையும் அளித்துநின்ருன்.

இந்தத் திவ்யசரித்ரம் மூர்த்திகரித்துநின்றதெனப் பகவான் ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கின்ருர். ப்ரஹ்லாதனைப் ப்ராஸாத ஶிகரத்தினின்று ஹிரண்யகஶிபு தள்ளிவித்தபோது, மலையின் கீழப்பள்ளத்தில் விழும்படிச்செய்தானெனப் புராணத்தால்

தெரிகின்றபடியால் ஹிரண்யகஶிபு ஓர் பர்வத்தில் அரசாண்டதாகவும், பகவான் பர்வதத்தில் அவதரித்தாரென்றும், ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகின்றது. நரஸிஹ்ம புராணம் 44 - வது அத்யாயத்திலும் "ஸ்ரீஶைல ஶிகரம் ப்ராப்ய விராஜதே ஸுராஜிதஃ। ஸர்வபக்த ஹிதாய ச" "பக்தர்களுக்கு ஹிதம் புரிவதை உத்தேஶித்து, ஸுராஜிதனை உத்தம ஶ்லோகன் ஸ்ரீ ஶைலபர்வத ஶிகரத்தையடைந்து நின்றான்," என்றிருப்பதையாலோசித்தால், பகவானுடைய அவதாரமும் அந்தப் பர்வதத்தின்மீதென்று ஊகிக்கக்கூடியதாக விருக்கின்றது. ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் தமக்கு ஸம்பவித்த மஹா ஆபத்தில், ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிஹ்மனை ஸ்துதித்து, அதனின்றும் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகக் கேள்வியுறுகின்றோம். பிற்காலத்தில் தன் பக்தருள் ஶ்ரேஷ்டரான பாஷ்யகாரர், தேஶிகன் இவர்கள் ஆதரித்த ஸித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்ய உகந்து, தானே ஸ்ரீமத் ஆதிவண் ஶடகோப ஸ்வாமியை ஸ்ரீமதஹோபிலத்துக்கு வரவழைத்து, அந்த விஷயத்தில் நியமித்தான். அது முதல் பகு ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீமதஹோபிலத்தைத் தம் மூலஸ்தானமாக வைத்துக்கொண்டும், ஸஞ்சாரம் இடைவிடாமல் செய்துகொண்டும், அந்த நாட்டிலும் மற்ற ப்ரதேசங்களிலும் ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தழைக்கச் செய்தார்கள். அவர்கள் திவ்ய சரித்ரங்கள் மறவாமல் நின்றமட்டும், மடத்தையடைந்த ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீமதஹோபில வாஸமும், தேச ஸஞ்சாரம் என்பதும், ஶ்ரமத்தைத் தந்தபோதிலும், பகவதாஜ்ஞையாகையால் கர்த்தவ்யம் என்றே எண்ணிச் சிறிதாகிலும் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். பிற்காலம், ஸ்வாமிகள் ஸ்வதேஶவாஸத்தில் ரமித்து, ஸஞ்சாரத்தைக் குறைத்துக்கொண்டுவர, தாத்ருஶ அபிமானம் க்ரமேண ஸ்வஜநபதங்களையும் விட்டு ஸ்வநகர மாத்ரத்தில் நின்றுவிட்டது. ஆகையால் ஸ்ரீமதஹோபிலத் தெம்பெருமான் எவ்விதம் ஸ்மரிக்கப்படுவன்? ப்ரஹ்லாதன் பக்தியும், அவன் தைத்ய பாலருக்குச் செய்த உபதேஶங்களும், இவற்றின் நிமித்தமாக அவன் பிதாவினிடம் அடைந்த துன்பங்களும், இதை ஸஹிக்க முடியாமல் பகவான் செய்த அவதாரமும் வ்யர்த்தமாயிற்று. "கிந் நஸ்தேந" என்று அஸுரபுரோஹிதர் சொன்னது தான் நிலைத்துவிட்டதெனத் தோன்றுகின்றது. ஹிரண்யகஶிபு முன்தான் ஶரீரங் கொண்டமையாலன்றோ, ஶரீராந்தர விஶிஷ்டனைகப் பக்த

னொருவன் ஏற்படவும், அவன் நிமித்தமாக வாஸுதேவன் அவதரித்துத் தன்னை ஸம்ஹரிக்கவும், நேர்ந்தது: என்றெண்ணித் தன் ஆஸுரமாயைகளால் இந்த நாட்டின்கண் வஸிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரெனப் பெயர்கொண்டவர் அந்தரிந்திரியங்களை அபஹரித்து விட்டு, தன்னை முன் ஸம்ஹாரம் செய்தவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அவமதிக்கும்படிச் செய்விக்கின்றானே, என்றெண்ண வேண்டியிருக்கின்றது. ப்ரஹ்லாதனெனப் பக்தன் உண்டாக மாட்டானாயினும், தத்காலம் ஸுதராம் அந்த ஸ்மரணத்துக்குக்கூட ஹேதுவில்லை யானாலும், "அஹமஸ்ம்யபராத சக்ரவர்தீ கருணே த்வம் ச குணேஷு ஸார்வபௌமீ । விதுஷீ ஸ்திதிமீத்ருஶீம் ஸ்வயம் மாம் வ்ருஷஶைலேஶ்வரபாதஸாத்குரு த்வம் ।" "ஓ கருணே! நானே அபராதங்களுக்குச் சக்ரவர்த்தி. நீயோ பகவத் குணங்களில் ஸார்வபௌமியா யிருக்கின்றாய். இப்படி நாமிருவரும் பிந்நமான விஷயங்களில் ராஜ்யாதிகாரம் வஹித்திருக்கின்றோ மென்பதை நீயறிந்தவளாய்க்கொண்டு, நீயே என்னை ஸ்ரீநிவாஸனுடைய திருவடிகளில் அடைக்கலமாக்கக்கடவாம்," என்றுரைக்க அதிகாரிகளில்லையோ? அன்றியும், "கருணே துரிதேஷு மாமகேஷு ப்ரதிகாராந்தர துர்ஜயேஷு கிந்ந: । கவசாயிதயா த்வயைவ ஶார்ங்கீ விஜயஸ்தாநமுபாஶ்ரிதோ வ்ருஷாத்ரிம் ॥" "ஓ கருணே! எனது பாபங்களுக்கு வேறு நிவ்ருத்தி ஹேதுக்களில்லையென்று அறிந்து, சார்ங்கபாணியானவன் துக்கித்தவனாய், உன்னைக் கவசமாக்கிக்கொண்டு என் பாபங்களை ஜயிக்க வேண்டுமென்று உன்னுடன்கூட ஸ்ரீஶைல ஶிகரத்தை யடைந்திருக்கின்றான்" என்றிவ்விதம் யார்தான் யோசிக்கத்தகாது? ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று தயாகவசமணிந்தன்றோ அஹோபில பர்வதத்திற்கு எம்பெருமான் எழுந்தருளினது! விபவம் குன்றாவண்ணம், அங்கு அவன் ஆராதிக்கப்பட்டானாகில் ஶரணாகதர்களுடைய த்ராணம் மற்றெங்கே அங்குபோல் நடக்கும்? ஆதலால் இந்த ஸத்கதையைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் ஒருமித்து, "ஹயம்ஶீர்ஷம யாத்ரா நித ராஹிணாஷ ஸ்வரூஶாம், ஶ்ரியம் ஸஹாஸ்ய ப்ரஹோ, ஶ்ரீதவி வக்ஷோதாநாய, ஸ்வயம் ஸம்ஹிதம் வபுஸ்ஸவநிஶாயம் தஸ்ஸா

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]" ॥ "ஸ்ரீ ந்ருஸிஹ்மா! மஹாப்ரபோ! உனைத்தவிர மற்றவற்றுள் பற்றை அறுத்தவர்க்கு உனது திவ்யதேசம் அபாவம் (இன்மை) அடைந்துவிடும் என உண்டாயிருக்கின்ற பயத்தைப் போக்கு. அந்தத் திவ்யதேசத்தின் விபவத்தை வ்ருத்திசெய். உன்னை ஆச்ரயித்தவர்க்கு விபக்ஷர்களை வேர் களை. இவ்விதம் நீ அநுக்ரஹித்தால் ஓ முகுந்தா! உனது திவ்ய தேசத்தில் ஸ்வயமாக ஆவிர்பவித்த உனது திருமேனியை ஸதா நாங்கள் தர்சித்தவராய்க்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்யஸூரிகள் அடைகின்ற பரமாநந்தத்தை இவ்வுலகின்கண்ணே யடைகின்றோம். ஸ்ரீயஃகாந்தனையும், ஆச்ரித ஜநரக்ஷகனையும், உத்க்ருஷ்டமானவையும், அந்யத்ராத்ருஷ்டங்களானவையுமான திவ்ய கல்யாணகுண மஹோததியாயும், நீ இருக்கின்ற காரணமடியாக விச்வாஸம் ஜநித்த நாங்கள், இந்த எங்கள் பரத்தை உன்னிடம் ஸமர்ப்பிக்கின்றோம். இது முதல் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் உனது திவ்ய தேசங்களில், கீர்த்தி பொருந்தி ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் உனது திவ்யாயுதங்களை ப்ரயோகித்து உனது நிருபாதிக ப்ரபுத்வத்தை ப்ரகாசிக்கச்செய்" என்றிவ்விண்ணம் ப்ரார்த்திப்பராகில்,

'[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible]' ॥

"ப்ரஹ்லாதன், காகாஸுரன், கஜேந்த்ரன், த்ரௌபதீ, விபீஷணன், காளியன், கோபஸ்திரீகள், அம்பரீஷன், முதலான பஹு பெயர்கள், உனது திருவடிகளை ஆச்ரயத்துப் பயம் நீங்கின வண்ணம் நாங்களும், ஓ ரங்கநாதனே! உன் கருணையால் பயவிமுக்தியை அடைவோம்" என்று விச்வஸிக்கவும் கூடும்.

தி. த. ர.

வதூ வித்யா விசாரம்.

(தொடர்ச்சி.)

“அந்யதா ஹ்யத்யயநாபாவேந ஶூத்ரஸ்ய வித்யாப்ரதிஷேதே மைத்ரேயீப்ரப்ருதீநாம் ஸ்த்ரீணாம் ப்ரஹ்மவித்யாவாப்தௌ கா கதி: நஹி ஸம்வர்கவித்யாகதஶூத்ரஶப்தஸ்ய க்ஷத்ரிய இவ மைத்ரேய்யாதிஶப்தாநாம் புருஷவ்ருத்தி: ஸம்பவதி நாபி கல்பயிதும் ஶக்யா - அத ஹ யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ய த்வே பார்யே பபூவது: மைத்ரேயீ காத்யாயநீ சேதி வாக்யாந்தரவிரோதாச்ச, தஸ்மாச்ச ப்ரதிஷேதபலாதேவ ஶூத்ரஸ்யாநதிகார இதி,” (அப்படிக் கில்லாவிட்டால், அத்யயந மில்லாமையி னால் சூத்ரனுக்கு வித்யாநிஷேதம் செய்யும்பக்ஷத்தில், மைத் ரேயி முதலான ஸ்த்ரீகள் வித்யையடைவதற்குக் கதியென்ன? ஸம்வர்க்க வித்யையி லிருக்கும் சூத்ரசப்தத்திற்கு க்ஷத்ரியன் எனப் பொருள்படுத்தியவண்ணம் மைத்ரேயி முதலிய சப்தங்க ளுக்குப் புருஷன் எனப் பொருள்படுத்த ஸித்தாந்திகளுக்கும் ஶக்யமன்று. இன்னும் யாஜ்ஞ வல்க்யருக்கு, இரண்டு பார்யை கள் இருந்தார்கள்: மைத்ரேயீயும் காத்யாயநியும் எனும் வாக்ய விரோதமும் உண்டு. ஆதலால் ப்ரதிஷேத பலத்தாலேயே சூத்ர னுக்கு அதிகாரமில்லை) என்கிற க்ரந்தங்களால் சூத்ர அநதிகார ப்ரஸ்தாவ ஸமயத்தில் உபநிஷத் பாஷ்யகாரரோ ப்ரஸங்காத் அருளிச்செய்தார். அந்த பாவப்ரகாஶிகாசார்யரோ அபசூத்ராதி கரணத்தில் ‘ஸம்ஸ்காரபராமர்ஶாச்ச ததபாவாபிலாபாச்ச’ என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாநத்தில், மநுஸ்ம்ருதியில், “ந ஶூத்ரே பாதகம் கிஞ்சிந் ந ச ஸம்ஸ்காரமர்ஹதி,” என்கிற ஶ்லோகத்திற்கு மேல் “தர்மேப்ஸவஸ்து தர்மஜ்ஞா: ஸதாம் வ்ருத்திமநுஷ்டிதா: | மந்த்ரவர்ஜம் ந துஷ்யந்தி ப்ரஶம்ஸாம் ப்ராப்நுவந்தி ஹி |” என் கிற ஶ்லோகத்தில் தார்மிகர்களான சூத்ரர்களுக்கு மந்ரமில்லா

மல் ஸம்ஸ்காரத்தை அப்யநுஜ்ஞை பண்ணியிருக்கிறபடியால், சூத்ரனுக்கு ஸம்ஸ்காரமில்லை யென்று எப்படிச் சொல்லலாம், என்று பூர்வபக்ஷம் பண்ணி, மறுபடி அமந்த்ரகமான ஸம்ஸ்காரம் வித்யோபயோகம் ஆகமாட்டாதென அதற்கு ஸமாதானத்தை ஶங்கித்து, அப்படியானல், அமந்த்ரகஸம்ஸ்காரமுள்ள ஸ்த்ரீகளான மைத்ரேயீ ப்ரப்ருதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லாமல் போகவேண்டுமாதலால், மேல்சொன்ன ஸமாதானம் ஸரியல்ல வென்று பூர்வபக்ஷத்தை ஸ்திரப்படுத்தி, மற்ற ஸம்ஸ்காரங்கள் இருந்தபோதிலும், வித்யோபயோகியான உபநயந ஸம்ஸ்காரமில்லை யாகையால், சூத்ரனுக்கு அதிகாரமில்லை யென்று ஸித்தாந்தம் பண்ணியிருக்கிறுர். இதனுல் ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹமே உபநயநமாகையால், அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரத்திற்குப் பாதகமில்லையென்பது அவருடைய ஸித்தாந்தம் என்று ஏற்படுகின்றது. மேலுள்ள '𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚' என்கிற ஸூத்ரமும் ஸ்த்ரீகளின் ப்ரஹ்ம வித்யாதிகாரத்திற்குப் பாதகமாகமாட்டாது. அதில், "𑌅𑌥𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌮𑍁𑌪𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌜𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑌣𑌂 𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑍇 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌃 𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑍇𑌦𑌃 - 𑌨𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑌿𑌶𑍇𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂- 𑌨𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍," இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் சூத்ரனுக்கு வேதார்த்த ஜ்ஞாநமூலமான ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லை யென்று நிர்ணயித்திருக்கிறது. இந்த ஸூத்ரந்யாயமும் த்ரைவர்ணிக ஸ்த்ரீகள் விஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்க மாட்டாது. ஆதலால் அபசூத்ராதிகரணந்யாயம் த்ரைவர்ணிக ஸ்த்ரீகள் விஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்காதென்று மஹான்களுக்கு விஶதமாகலாம். இதிஹாஸகதமான அருந்ததீ அநஸூயாதி வ்ருத்தாந்தகளை ஆராய்ந்தாலும், ஸ்த்ரீகளுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்ப்ரத்யூஹம் என்றே தோன்றுகிறது. இக்காலத்தில் பக்தியோகஸாமாந்யம் லுப்தமாயிருக்க, ஸ்த்ரீகளுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாதிகார விசாரத்தில் பலிப்பதென்னவென்றுல், தேவதைகளின் ப்ரஹ்மவித்யாதிகார விசாரத்தில்போல், வஸ்து யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமே இங்கும் பலனுகலாம். மேலும் த்ரைவர்ணிகஸ்த்ரீகளையும் சூத்ரதுல்யர்களாகக் க்ரஹித்து, "𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌹𑌿𑌯𑍋𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌭𑌾𑌵

நாமி மநீஷிணாம்। தஸ்மாச்சூத்ராணி ஸர்வாணி ஸ்ப்ருஷ்டவ்யானி யத்நத:॥" என்று சூத்ரர்களுக்கு அஸ்ப்ருஷ்டவ்யங்களாகப் பகவானருளிச்செய்த சதுர்த்தசவித்யாஸ தாநங்களிலும் ஸ்த்ரீக ளுக்கும் அதிகாரம் இல்லையென்று எண்ணியோ, அல்லது வேறு விதத்தாலேயோ 'ஸூத்ரே' யாவத்ஜ்ஞாதாக்களான யாவத்சிஷ்டர்க ளும் ஸ்த்ரீகளுக்கு அக்ஷராப்யாஸமும் பண்ணிவைக்காமல், "ஏவம்விச்ச நேதம்விதா ஸஹ ந ஸம்வஸேத்" (இப்படி யறிந்தவன், இதை யறியாதவனுடன் வஸிக்கவேண்டாம்) இத்யாதி ப்ரமா ணங்களையும் திரஸ்கரித்து, "ஸாக்ஷாத்பசு: புச்சவிஷாண ஹீந:" (வாலும் கொம்புமற்ற பசுதான்) என்றும், "மஹிஷீ மஹிஷீ மஹிஷீ கேவலம் மஹிஷீ தத: கேவலம் மஹிஷீ" (ஜ்ஞாநமுள்ள மஹிஷீ தான் மஹிஷீ, கேவல மஹிஷியோ கேவலம் எருமைதான்) என்றும் ரஸிகர்களால் ம்ருகமாகவே கூறப்பட்ட ஸ்த்ரீஜாதி யோடு கூடி இருந்தே ஸர்வாநுஷ்டாநங்களையும் அநுஷ்டித்து வருவது தான் ந்யாயமா? அல்லது ஸ்த்ரீகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யா பர்யந்தமான அதிகார முண்டாகையால், அவர்களுக்கும் பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூத்யாதிகளில் வைசத்யஹேதுவான சாஸ் த்ரஜ்ஞாநங்களை யுண்டுபண்ணி, அவர்களோடுகூடிப் பகவந்நித்ய கைங்கர்யங்களை அநுஷ்டிப்பது ந்யாயமா? இதை விசாரிக்கும் புத்திமான்களுக்கு இரண்டாவது பக்ஷமே ந்யாயமென்னும் நிர்ணயத்தை இந்த விசாரக்ரந்த முண்டுபண்ணுமாகையால், அந்த நிர்ணயமே இதற்குப் பலமாகலாம். இந்தத் தீபிகையைப் பார்க் கும் மஹான்கள், இந்த விசாரத்தைச் சோத்யமாக வெண்ணி ஸமாதாநத்தையாவது, இதை எனது ஸித்தாந்தமாக வெண்ணி, இதன் கண்டநத்தையாவது, அல்லது இதே ந்யாயமென்று அப்ய நுஜ்ஞையையாவது செய்வார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

(இன்னும் வரும்.)

ஊ. ஈம.

ஓர் விசிஷ்டாத்வைதி.

வர்த்தமானம்.

திருவல்லிக்கேணி ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்திரீ வித்யாலயம்.

1913௵ டிஸம்பர்௴ முதல், திருவல்லிக்கேணியில் கோஷா ஆஸ்பத்ரிக்கு அடுத்த பெல்ஸ் ரோட்டில் 2/60 நெ. கிருஹத்தில் ஓர் ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்த்ரீ வித்யாலயம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடத்திவரப்படுகிறது. அதில், அநேக ஸ்த்ரீகளும், கந்நிகைகளும், வேத ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் ப்ரஸித்திபெற்ற இந்த்ராணீ, ஸீதா, த்ரௌபதீ, ஸாவித்ரீ, தமயந்தி, இந்துமதீ முதலான ஸ்த்ரீகளுடைய குணகணங்களையும் அநுஷ்டானங்களையும் தெரிந்துகொள்வதற்காக ஷை ஆலயத்திற்கு வந்து ஸம்ஸ்க்ருதம் படிக்கிறார்கள். ஷை ஆலயத்தில் காலை 7 மணி முதல் 8 மணிவரையிலும், மாலை 2 மணி முதல் 4 மணி வரையிலும் பாடம் நடக்கிறது. ஸ்த்ரீகளும் குழந்தைகளுமாக 60 பேர் படித்துவருகிறார்கள். ஷை ஆலயத்திற்கு உபாத்யாயர் வித்வான் லக்ஷ்மண ஶ்ரௌதி அவர்களும் அவர் தர்மபத்நியுமே. இதில் நடத்தப்படும் பாடங்களாவன:—ரகுவம்ஶம், சம்பு, தேவதா ஸ்தவ மஞ்சரீ, அமரம், ராமோதந்தம், தாதுரூபாவளி முதலியன. இந்த ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாலயத்தின் அப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவம், சென்ற டிஸம்பர்௴ நடந்ததாக இப்பொழுது ப்ரசுரமாயிருக்கும் அறிக்கையால் தெரியவருகிறது. அதில் ஸபாத்யக்ஷர்களான ஆனரபில் ஜஸ்டிஸ் டி. வி. சேஷகிரி அய்யர் அவர்கள் தர்மபத்நியான ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதை மாது ஸ்ரீ கல்யாணி அம்மாள் பின்வருமாறு உபந்யஸித்ததாகத் தெரிகிறது. "தற்காலம் கல்வி அபிவ்ருத்தியாகி வருவதுபோல், நமது புராதந பாஷையாகிய ஸம்ஸ்க்ருதம் இன்னும் நன்றாக அபிவ்ருத்தியாகவில்லை. ஹிந்துக்களாகிய நமக்கு, நமது பூர்வபாஷையாகிய ஸம்ஸ்க்ருதம் படிப்பதால், நல்ல பதிவ்ரதைகளின் சரித்ரங்களைப் படிக்கவும், அவர்கள் வழியை அநுஸரிக்கவும், ஈஶ்வரபக்தி உண்டாகவும், புருஷ பக்தி, பெரியோரிடத்தில் வணக்கம் முதலிய நற்குணங்களுண்டாகவும், ஜ்ஞானமுண்டாகவும், பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையே காரணமாக இருப்பதால், ஒவ்வொரு ஸ்த்ரீயும் ஸம்ஸ்க்ருதம் அவஶ்யம் படிக்க வேண்டும்."